

[C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy.pdfJ_P_GAREN-Mark Stone 37-ŠARLATOVÁ KVĚTINA.pdb](#)

PDB Name: J_P_GAREN-Mark Stone 37-ŠARLATO

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

MARK
STONE
Jean-Pierre Garen
ŠARLATOVÁ KVĚTINA

1

Mark Stone seskočil z pohyblivého chodníku před plastoocelovou budovou Služby pro dohled nad primitivními planetami, kde ho hned za vchodem čekal strážní robot.

Statný, svalnatý třicátník mu vsunul magnetickou kartu do zdířky.

Robot přežvýkal informace z čipu a prohlásil: "Můžete dál."

Mark přešel rozlehlou halou k výtahům. Antigravitační plošina ho rychle vynesla do posledního patra, kde sídlil generál Khov, muž, který železnou rukou řídil Službu.

Za stolem přetékajícím papíry trůnila půvabná blondýna. S touto sekretářkou Mark ještě neměl tu čest. "Sličná děvo," pravil se širokým úsměvem, "jsem kapitán Stone a rád bych uzřel generála. Poté bych nebyl proti, že bych vás, ovšem až po službě, pozval na skleničku."

Děva se podívala na jeho pravidelné ostré rysy, na hřívu hnědých vlasů a mrazivým hlasem odvětila: "Já na takové důvěrnosti nejsem. A pan generál navíc nepřijímá. Použijte tedy znovu dveře a jděte nabízet své nestoudnosti nějaké uklízečce, na kterou jako podomní donšajn možná spíš zapůsobíte."

Mark nasadil přímo zoufalý výraz. "Lámete mi srdce, drahoušku, ale teď vážně: Generál Khov si mě osobně zavolal před dvěma hodinami. Jistě víte stejně dobře jako já, jak nesnáší neposlušnost. Možná by nebylo od věci, kdybyste zapnula tu svou pěknou hlavinku a rovnou mě ohlásila."

"Opakuji vám, že pan generál všechny schůzky zrušil. Vy navíc nejste ani na seznamu. A protože vám to stále ještě nedošlo, dám vás vyvést."

Prudce stiskla knoflík a rozeznělo se pronikavé zvonění. Ani ne za deset vteřin se dostavil nařvaný uniformovaný strážný. Ten tvor zvíci dvou metrů vážil jistě přes metrák.

"Seržante Mac Phersone," pravila krasavice, "tato osoba mě obtěžuje: Buďte tak laskav a doprovod'te pána do haly, přes kterou ho roboti ani neměli pouštět."

Seržant si zakázku změřil pohledem a řekl: "Lituju, kapitáne. Následujte mě, prosím, jinak musím použít síly."

Mark spolkl kletbu a ohradil se: "Poslouchejte, vy dva, už konečně! Byl jsem zrovna v podstatně lepší společnosti, a vtom zavolal generál a že prý se mám hned dostavit."

Strážný odmítavě potřásl obří hlavou. "Tak co, jdeme?"

Mark tedy pokrčil rameny. "Jak chcete. Ale zapište, že jsem se dostavil."

"Slečna Stemptonová to zařídí," přislíbil seržant.

"Tuším, že by na to snadno dokázala zapomenout, a proto žádám, abyste podal hlášení, i kdybychom se kvůli tomu měli porvat. Já znám předpisy taky."

Seržant lehce zneklidněl a Mark pokračoval: "Řekl bych, že máte o dvacet kilo víc než já, jenže já to zase vyrovnam rychlostí. Jdeme na to?"

Mac Pherson dál váhal. Jako starý mazák už byl svědkem výcviku speciálních agentů a věděl, jak bojují holýma rukama a sečenými a bodnými zbraněmi.

"Pospěšte si, seržante," naléhala netrpělivě lepá sekretářka. "Ztratili jsme už dost času."

Strážný si povzdechl a udělal krok k Markovi. Prudce vymrštil levici a měl v úmyslu zasáhnout kapitanovu bradu. Kdyby direkt dospěl k cíli, bylo by jistě rázem po boji. Pěst však narazila na prázdný prostor! Stone uskočil a sekl seržanta hranou malíku do šíje. Kolos se skácel k zemi.

"Kapitán Stone tady pořád ještě není?" ozvalo se z interkomu.

"Dostavil se, pane generále," odpověděla sekretářka, "ale protože nemá zapsanou schůzku, poslala jsem ho pryč."

Ze slušnosti zde nemůžeme uvést, jak ji generál nazval.

Mac Pherson se poněkud vzpamatoval a vrhl se Markovi po nohách. Kapitán však měl naštěstí oči všude. Opět uskočil, lamželezo políbil koberec a dostal nohama takovou do ledvin, že jen hekl.

Dříve než generál stačil přerušit spojení, Mark vykřikl: "Ještě jsem tady, pane generále, a jestli váš personál přestane blbnout, můžeme si promluvit."

Dveře pracovny se rozletěly a jimi se promáčkl sám Khov. Podobně jako strážný i on měl dva metry, a vážil mnohem víc, K tomu se družila kulatá a lysá hlava se šikmýma očima, památka na dávné mongolské předky. Mrazivým pohledem sjel slečnu Stemptonovou a se zájmem se podíval na hekající masu na podlaze.

„Řekla jsem kapitánu Stoneovi," vysvětlovala chvatně sekretářka, "že jste zrušil všechny schůzky. Jenže on byl hrubý, a tak mi nezbyvalo nic jiného než zavdat ostrahu, aby ho vyvedla. A pak tohle individuum seržanta udeřilo."

Generál nedal Markovi ani možnost, aby podal svou verzi, a ledovým hlasem pravil: "Můžete odejít, seržante."

Mac Pherson se pokoušel vstát a Khov pokračoval: "Zřejmě máte tolik práce, slečno Stemptonová, že ani nedočtete mé příkazy. Ještě se k tomu vrátíme. Stone, pojd'te se mnou!"

Mark vešel za generálem do pracovny a posadil se do nabídnutého křesla. Khov zaujal místo za masivním stolem, vydoloval z krabice velikánský doutník a vztekle ukousl špičku.

Mark znejistěl. Po celé Službě bylo všeobecně známo, že starej je prakticky nekuřák, pokud ovšem nemá náladu pod psa.

"Potřebuji dobrovolníka," spustil Khov, "a to na obtížnou misi. A tím dobrovolníkem budete vy!" Než Mark stačil otevřít ústa, pokračoval: "Vím, že máte ještě tři neděle dovolenou, ale tímto ji ruším. Rovněž vím, že vám tak kazím idylku s půvabnou prezidentkou Maraly, která u nás dlí na oficiální návštěvě. Ale i kdyby z toho měl být diplomatický malér, já vás prostě potřebuju."

Stone stoicky pokrčil rameny: "Dle rozkazu, pane generále."

Khov se poněkud uvolnil. "Fajn, takže jak bych vám to vysvětlil..."

Mark byl poprvé v životě svědkem toho, že generál není ve své kůži. Khov vytáhl z úst doutník, ze kterého sotva třikrát potáhl, a rozdrtil ho v popelníku:

"Už rok je Služba předmětem kritik ze strany vládních kruhů, a dokonce i z prezidentova bezprostředního okolí. Prý zatěžujeme rozpočet a výsledky žádné. Navíc bráníme obchodnímu využití řady planet bohatých na všelijaké suroviny. Senátor Cartney z finančního výboru se postavil do čela lobby, která jede proti nám, a systematicky nám okrouhává rozpočet. Doufám jsem, že to nebude tak zlé, protože ten chlap má synovce, jakéhosi Paula Nortona. Je to poručík astronaut, který se dal navzdory svému strýci k nám. Musím přiznat, že přijímací zkoušky zvládl na výtečnou, specializoval se na primitivní planety a byl nejlepší v ročníku. Náhoda tomu chtěla, že hned první mise ho vedla na planetu Korz."

Mark jen pokrčil rameny, tuhle planetu neznal. "Korz obíhá kolem slunce katalogového čísla BZ 06 64 60. Je to takových sedmdesát světelných let odtud. Korz, jsme objevili před padesáti lety a žijí na něm primitivní humanoidi, úroveň asi tak naší doby kamenné. Norton se pochopitelně hned hlásil jako dobrovolník. Ostatně proč ne? Odpovídalo to jeho specializaci. Nejdřív jsem ho zamítl. Byl nový a primitivní planety jsou to nejnebezpečnější, co znám. Nováčka bych radši poslal na nějaké známější a jistější místo."

"Máme přece ochranné opasky," namítl Stone.

Tyhle pásy byly skutečný zázrak pozemské techniky. Vytvářely kolem těla silové pole chránící nejen před klasickými, ale i nukleárními projektily. Prorazit je mohla jen energie vyšší, než vyráběl generátor skrývající se v přezce opasku.

Khov se jen smutně uchechtl: "Snad si nemyslíte, že nevím, jak to děláte! Abyste domorodce na sebe příliš neupozorňovali, stahujete si intenzitu pole. Pole je pružné, takže pak rány cítíte. Pokud můžu věřit zdravotnímu robotovi, tak zrovna vám jednou málem rozpoltili hlavu sekerou a jindy pás zase popálili rozžhaveným železem. A to nemluvím o modřinách, podlitinách a podobně. Já si toho po vašem návratu vždycky všimnu, jen si nemyslete."

"To rád slyším, pane generále," poznamenal Mark ironicky.

Khov udeřil pěstí do stolu.

"Vy si snad myslíte, že jsem celej život strávil v kanceláři? Já byl taky na misích a vím, co to obnáší! Jen díky mně a navzdory tomu, kolik to stojí, máte s sebou vždycky androida."

Zvrátil se v křesle, až zaúpělo pod jeho vahou, a zavřel: „Risk sem, risk tam, stejně bych letěl radši na misi, než abych se otravoval tady a vedl nekonečné diskuse s technokraty, kteří nevystřčili nos ani z města!" Potřásl hlavou. "Nezavolal jsem si vás, abych vám líčil stavy své duše. Vraťme se k Nortonovi. Takže jsem nechtěl, aby na Korz letěl on. Synoveček samozřejmě protestoval a postěžoval si strýčkovi. Pan senátor začal vykřikovat, že se na jeho synovci podle mstím, že je to další skandál a tak dál, a podařilo se mu zablokovat všechny naše účty. Poprvé v životě jsem musel kapitulovat a Norton před necelými třemi měsíci odletěl. Od té doby jsme o něm neslyšeli."

"Třeba se dostal do magnetického víru. Tyhle subspaciální úkazy nejsou ještě příliš známé a sem tam se v nich nějaká ta loď ztratí," nadhodil Mark.

"Kdepak. Naším technikům se podařilo loď najít. Dál krouží kolem Korzu. Norton je tudíž i nadále na planetě. Jestli živý, nebo mrtvý, to je otázka."

"Kdyby se mu něco stalo, android by ho odvezl. Proč to neudělal?"

"I sebedokonalejší technika se může porouchat. Pravděpodobnost je to chabá, ale podle expertů se vyloučit nedá. A pan senátor je přesvědčený, že jeho synovec je na Korzu opuštěný a ztracený. Už týden sebou šije a vyžaduje na prezidentovi, aby vojensky zasáhl."

"To přece odporuje zákonu o nevměšování!"

"Jeho zastánci ztrácejí den ode dne pozice. Nezapomeňte, že Cartney podporuje Důlní společnost.

Vojenský zásah na Korzu by byl ideální příležitostí ke změně zákona. K těžbě by se hodilo deset planet. Proto ten zájem. Umíte si představit, jak by to na nich dopadlo?.

Ráno jsme měli jednání u prezidenta. Získal jsem odklad, ale dalo mi to zabrat. Máme na Korz poslat pátračku. Když Nortona nenajde, na planetě se vylodí armáda a sbohem, zákone o nevměšování!"

Mank potřásl hlavou a vzdychl si: "Najít chlapa na planetě, která je určité samý prales, bude horší než

hledat jehlu v kupce sena."

"Přesto to ale musíte udělat."

"A proč zrovna já?" zašklebil se, Mark. "Jsem specialista na středověké civilizace, ne na nějaké neandrtálce."

Generál se ironiky pousmál. "Senátor mě podpořil, ale agenta že si vybere sám. A jak se tak hrabe v našem rozpočtu, docela se vyzná i v osobních spisech. Máte tu smůlu, že se o vás poslední dobou dost mluví, hlavně v souvislosti s prezidentkou Maraly a s událostmi na Rygu. A tak si vzpomněl na vás. Šéf Vesmírné policie, admirál Neuman, byl vřele pro a hned dal k dobru všechny vaše zásluhy. Potom se divte, že je z vás teď dobrovolník!"

Khov zvážněl.

"Moji agenti byli vždycky dobrovolníci. Ani dneska tomu nebude jinak. Oč jde, víte. Nejde jen o to zachránit Nortona, ale celou Službu, a hlavně zabránit tomu aby ti kšeftaři hanebně neoloupili desítky primitivních národů. Berete to?"

"Mám takový pocit," zaculil se Mark, "že jste už předem věděl, jak to dopadne. Kdy odlétám?"

"Díky," zabručel Khov a stiskl tlačítko. Neozvalo se nic a nikdo. "Ta koza tady není nikdy, když ji potřebuju. No jo... Pojd'te. Cartney nás čeká v kanceláři, kterou si zabral pro své výzkumy."

Mark kráčel za generálem bludištěm chodeb, až vešli do prostorné místnosti s velkým oknem, které skýtalo skvostný výhled na newyorskou metropoli, vedle níž Washington klesl na pouhé předměstí. Senátor Cartney byl podsaditý, ale statný. Hlavu měl hranatou a vlasy šedivé.

"Rád vás vidím, hochu," spustil bez úvodu. "Generál vám jistě vysvětlil, oč jde. Musíte mi zachránit synovce. Máte naprosto volnou ruku. Cokoli si budete přát, je vám k dispozici. I kdybyste tu zatracenou planetu celou spálil, jste krytý. Máte moje slovo!"

Mark se trochu zamyšlení a pak suše odvětil: "Rád bych se vyhnul jakýmkoli střetům a nedorozuměním. Pro záchranu Paula Nortona udělám vše, co je v lidských silách, a klidně ještě víc, ale budu dodržovat zákon o nevměšování. Jestli chcete poslat na Korz bandu vraždících maniaků, pak se obraťte na žoldáky, ale pochybuji, že by dosáhli nějakého výsledku."

Nevšímal si, jak senátor brunátní a pokračoval:

"Vy, kdo seškrtáváte rozpočty, byste měl vědět, že rozpočet nezatěžují důchody vyplácené agentům. Ti zpravidla nežijí tak dlouho. Když se k nám Paul Norton dal, tohle dobře věděl a byl si vědom všech rizik. Věřil jistému ideálu, a proto vstoupil do Služby. Ať už žije, nebo ne, urazili bychom ho, kdybychom jeho ideál nerespektovali."

Zavládlo dlouhé mlčení. Nakonec se ke Khovově úlevě senátor usmál.

"Jste zatraceně upřímný, kapitáne, ale je mi to milejší než sliby nějakého pokrytce, který slíbí cokoli, a skutek utek. Víte, že jste mi dodal naději? Je mi jasné, že Paul už možná nežije, ale slíbil jsem sestře, že udělám všechno pro to, abychom měli jistotu. Jednejte tedy, jak myslíte. Věřím vám. Kdy můžete odletět?"

"Za dvě hodiny," odpověděl za Marka generál. "Člun se připravuje a na střeše čeká vrtulník."

"Není to příliš rychlé?" podivil se senátor. "Tady chlapec si jistě musí před odletem něco zařídit, ne?"

"Jsme na takové rychlé nástupy do akce zvyklí," řekl Mark.

"Vidím, že bych se spíš měl zabývat lidmi než se mořit se sloupci cifer. Doufám, generále, že jste mu aspoň přidelil ten nejdokonalejší model androida."

"Radši bych letěl s Rayem," zneklidněl Mark. "Už jsem s ním byl na několika misích."

Generálovi se v očích kmitl ironický záblesk. Dobře věděl, jaký je vztah mezi Markem a Rayem.

Kybernetici sice tvrdili, že androidi jsou jen stroje bez jakéhokoli citu, že jednají pouze podle programu, ale generál věděl své:

"Tolik nevěřte těm novým strojům?" podivil se senátor,

Generálovi zatrnulo. Už viděl, že mu zkrátí rozpočet ještě více, ale Mark odpověděl velice diplomaticky:

"Každý pilot si přeje mít poslední model. Ale když mu ho nabídnete čtvrt hodiny před nástupem do bojové akce, dá radši přednost starému, protože už zná jeho mouchy. Totéž platí o androidech. Jakákoli změna znamená dlouhé přivykání, to jistě víte?"

"Poletíte přece osm dnů, to je času dost," divil se dál Cartney.

"Bohužel ne, pane senátore," odpověděl Mark. "Víc než polovinu musím strávit pod psychickým induktorem, který mě naučí jazyk a místní zvyky. Využíváme tak čas."

Senátor už našťestí nenaléhal.

"Je to ostatně váš problém. Nechci vás už déle zdržovat. Kdybyste měl před odletem jakékoli potíže, neváhejte a zavolejte mi. Já to zařídím."

2

Khov doprovodil Marka na střechu k vrtulníku.

"Raye jsem dal aktivovat hned ráno. Teď dokončuje předletovou přípravu," řekl generál a usmál se.

"Věděl jsem, že byste bez něj neletěl."

"Děkuju, pane generále."

Kapitán Stone si vlezl do vrtulníku, kterému se tak říkalo už jen ze zvyku, protože vrtuli neměl. Byla to plastická koule poháněná antigravitačním motorem. Pilot, dlouhý jako telegrafní sloup, rovnou nastartoval.

"Vzhůru a vpřed, kamaráde," usmál se Mark. "A žádný loudání, aby mi neuletěla loď."

Stroj se okamžitě vznesl k obloze. Když dosáhl předepsané výšky, pilot přepnul na automatiku.

Čtvrt hodiny bylo ticho. Mark, se nostalgicky díval na staré dobré Slunce, které se ukládalo za obzor ke spánku. Co když je vidí naposled?

Aby setřásl sentimentální myšlenky, díval se radši na krajinu ubíhající pod nimi. Tu si něco uvědomil.

Slunce zapadalo na pravé straně! Rychle se podíval na přístrojovou desku.

"Spletl sis směr, karrarade," upozornil pilota. "Astroport je víc na sever."

Pilot vytáhl laserovou pistoli a namířil na Marka. "Vezmeme to krapet oklikou. Máš rande s významnou osobou. Dostal jsem sice rozkaz, že tě mám přivít živýho, ale myslím, že mrtvola by jim taky nevadila. Takže jestli se jen trochu hneš, našiju to do tebe."

Mark předstíral, že se vzdal. Natáhl si nohy, zavřel oči a soustředil se. Uplynula nekonečná minuta, už ztrácel naději, ale pak se konečně spojil s Rayem. Androidi byli totiž vybaveni psychickým vysílačem pracujícím na bázi telepatie.

"Zdravím tě, Marku," ozval se Ray. "Doufal jsem, že se se mnou spojíš."

"Jsem v maléru. Vezmi si výsadkový člun a leť co nejrychleji za mnou."

"Už letím. Používá hratanový vysílač, ať tě můžu lokalizovat."

Pro spojení s androidy na větší vzdálenosti měli agenti v hratanu implantovaný vysílač a v pravém uchu přijímač.

Mark se otočil k pilotovi, který na něj dál mířil. "Kam mě to vezeš?"

"Uvidíš. Už jenom deset minut."

"Generál Khov z téhle zájžďky asi nebude mít radost. Když mě okamžitě odvezeš na astroport, tak na to zapomenu."

"Ani náhodou, kámo. Na tvýho generála ti kašlu," zasmál se pilot. "Za šest hodin odlítám ze Země a v kapse budu mít víc chechtáků, než bych vydělal za celý život. Takovou příležitost si přece nedám ujít."

"Můžeš se schovat třeba na druhém konci Galaxie, on tě stejně najde."

"To bych se moc a moc divil. Do dvou tří měsíců ho vylejou ze Služby a už nebude nikoho otravovat."

"Už jsem na cestě," hlásil se Ray: "Mám tě, ale mluv dál."

Mark spatřil vznešenou usedlost s parkem a kolem les. Pilot zapnul vysílačku.

"Tady Kobra dvě, volám Kobru jedna. Žádám o souhlas k přistání. Náklad vezu."

"Povoluje se."

"Kdopak se skrývá za Kobrou? Ostatně je to vhodně zvolené slovo," prohodil Mark.

"To se brzy dozvíš. Přecházím na ruční řízení, ale nedělej si iluze, bouchačku nepustím. Zmáknou to levou rukou. Kdyby něco, tak to dostaneš a v nejhorším si nabijeme hubu oba."

"Ani se nehnu," přislíbil Mark. "Už jsem moc zvědavý na toho majitele," hovořil i k Rayovi.

"Bílá vila se dvěma patry, u vchodu má dva antické sloupy a na střeše terasu a na střeše je to samá anténa a lokátor."

"To si piš," zasmál se pilot. "Tenhle barák je líp chráněnej než prezidentskej palác."

Vrtulník hladce přistál na trávníku přímo před vchodem, od něhož se k nim hrnuli dva atleti s pistolemi. Větší vyzval Marka, aby si vystoupil, a menší se zeptal pilota: "Nějaký problémy?"

"Ani ň. Byl hodnej. Frajeři jsou jenom před divochy."

"Prima, šéf nás čeká."

Gorily a pilot Marka obklopili a vešli s ním do prostorné haly, z níž vedlo monumentální schodiště. Jedna gorila ukázala hlavní na dveře po pravé straně.

"Takže do patra nepůjdeme," konstatoval Mark, "ale jen do nějaké přízemní místnosti."

Byla to krásná knihovna plná starých svazků. Dvě francouzská okna vedla přímo na trávník. Za stolem stál vysoký plavovlasý muž sportovního vzezření a značně tvrdého výrazu.

V křesle seděla k Markově překvapení slečna Stemptonová a v ruce měla sklenku.

"Račte dál, pane Stone," usmál se blondák, "a nabídněte si křeslo. Dáte si něco k pití? Doporučoval bych vám pravou skotskou. Velice kvalitní nápoj. William Lawson."

"Děkuju, nechci. Radši bych věděl, proč jste mě unesl."

Muž se jen pousmál. "Jednodušší by bylo Markovi říct, aby vás rovnou zabil a pak nechal vaše tělo v troskách vrtulníku, ale já si rád popovídám, rád jednám, tedy aspoň zpočátku."

"A co chcete?"

Muž vyložil ze zásuvky působivou hromádku desetitisícových plaketek.

"Tady je deset milionů dolů, což je dvakrát víc, než byste na celý život vydělal u Služby. Když dneska v noci odletíte se slečnou Stemptonovou na Venusii, jsou vaše. Máte rezervovaná místa v kosmoletu, který odlétá za tři hodiny."

Venusia byla ještě panenská planeta, objevená v minulém století. Měla ideální klima a byla uzpůsobena jako rekreační středisko bohatců Pozemské unie.

"Vaše společnice vám vyhoví v čemkoli, a kdyby vám nestačila, na Venusii si snadno najdete jinou podle svého vkusu. S takovými penězi si můžete dopřát prakticky všechno. Zůstanete tam půl roku."

"A potom?"

"Budete-li mít ještě chuť do práce, Důlní vás mileráda zaměstná. Brzy bude mít další těžební planety a vaše zkušenosti se jí budou náramně hodit. Umím si vás představit jako generálního ředitele jedné z nich."

Mark se pokusil spojit s Rayem, ale bez odezvy.

"Nesud'te podle našeho prvního setkání," vlichocovala se sekretářka. "Jednala jsem na rozkaz a doufala jsem, že zabráním vašemu setkání s generálem. Když chci, dokážu být velice příjemná společnice, jak ostatně uvidíte."

"A co když odmítnu?" hrál Mark o čas.

Blondák si pohrával s plaketkami a vzdychl si. "Pak se vrátíme k první možnosti: Zítra policajti najdou vaši mrtvolu v troskách vrtulníku. Lehce raněný Markn jim vysvětlí, že mu z neznámých důvodů najednou vynechal motor."

"Jsem v zahradě. Můžu do toho jít," ozval se v té chvíli Ray.

"Bacha na detektory."

"Už jsem je odstavil. Proto jsem ti prve nemohl odpovědět."

Kapitán si vydechtl úlevou a na tváři se mu rozhostil široký úsměv: "Mohlo by tu být i třetí řešení," prohodil. "Vy mě necháte odejít, a já zase zapomenu."

"To nepřichází v úvahu," nesouhlasil blondák. "Moji společníci ani já si nepřejeme, abyste letěl na Korz. Jakmile Cartney zjistí, jak jste nespolehlivý, ztratí v Khova důvěru a pošle tam válečné lodě. Tím budeme mít skvělou záminku ke změně zákona o nevměšování."

"Jsou přece desítky neobydlených planet a surovin je na nich dost."

"Ale nemají vhodné klimatické podmínky. Tím se nám desateronásobně zvyšují náklady."

"Kdepak," zavrtěl Mark hlavou, "já radši to třetí řešení. Taky mám úkol."

"Blbče," pravil zhnuseně blondák a pokynul gorilám, aby Marka odvedly.

V té chvíli se skleněné dveře roztrhly a jimi proletěl Ray.

Ochranka se hned otočila a zahájila palbu. Android měl však zapnutý ochranný opasek. Ani se nehnul a kráčel dál.

Pilot byl jako v hypnóze, nehýbal se z místa. Bohužel stál Rayovi v cestě. Ten jen mávl rukou a odhodil

ho přes celou místnost. Markn narazil na stěnu a po ní se pak v bezvědomí svezl k zemi.

Blondákoví došlo jako prvním, koho má před sebou. Hbitě sáhl do zásuvky, vytáhl laserovou pistoli a namířil na Marka.

"Buď toho androida hned zastavíte, nebo vás zabiju."

"Vzdávám se," zareagoval Ray a zastavil se a zvedl ruce.

Gorily se vzpamatovaly a hnaly se k němu, aby mu přerušily kontakty.

"Ovladač bývá zpravidla v hrudníku," instruoval je blondák, ale nezaregistroval, že se Ray pootočil.

Android náhle sklonil levou ruku do vodorovné polohy a z ní vyšlehl fialový paprsek dezintegrátoru. Stůl, blondýn a ještě kus zdi za nimi rázem zmizeli ze světa. Jako by přes ně přejela obrovská guma. Do místnosti vnikla vůně a teplo noci.

V následujícím zlomku vteřiny gorily zinkasovaly kopanec do hlavy a s ním přišly o vědomí. Sečna Stemptonová dál seděla v křesle a oči jí lezly z důlků. Střídavě se dívala na díru ve zdi a na Raye.

"To... to není možný," blekotala. "Androidi přece nesmějí ublížit člověku!"

Mark jí nemohl říct, že Ray je tak trochu výjimka. Kdykoli se Mark octl v ohrožení života, Rayovy elektronické neurony se podivně rozkmitaly, pozměnily program a ponechávaly místo jen velice nebezpečné efektivnosti. Jednou Ray dokonce vypověděl Markovi poslušnost. Tehdy se Mark vrhal vstříc jisté smrti.

Proto kapitán jen ironicky odpověděl: "Máte pravdu. Těžko to budete policii vysvětlovat, moc, těžko, děvenko. Ostatně, kdo vlastně byl ten štědrý mecenáš, který tolik chtěl, abych s vámi sdílel lože?"

"Nilson. Stuart Nilson," odpověděla sekretářka. "Byl to ředitel Důlní."

"Jen klid, slečno," posmíval se jí, Mark. "správná rada jistě brzy najde náhradu. No a teď si, lásko, myslím, že jsme si zakočkoval až dost. Práce volá!"

Zamířil s Rayem k díře ve zdi.

"Nemá smysl se unavovat. Zavolám modul," řekl Ray. "Pozor na poplašné zařízení. Ve vile jsou možná ještě další pistolníci."

Ray jen pokrčil rameny. "Ty jsem vyřídil hned po přiletu. Poplašné zařízení bylo moc složité a já neměl čas. Tak jsem je rovnou zlikvidoval."

Mark se otočil a s hrůzou zjistil, že chybí celá střecha.

"Zřejmě tam byl nějaký operátor, co?"

"Snad. Ale v tom případě se změnil ve světlo a teplo," odvětil s nemilosrdnou logikou Ray.

Na trávníku přistál modul.

"Honem na astroport, než generál spustí pátrací akci!"

Za půl hodiny vletěl modul do lodi. Mark z něj vyskočil a hnál se do pilotní kabiny. Zatímco Ray připravoval všechno ke startu, Mark pustil videofon.

"Volám věž. Neptun připraven ke startu. Žádám souhlas."

"Máte zpoždění," zavrčel kníratý operátor. "Khov volal už nejmíň desetkrát. Hned vám ho dám."

Operátora na obrazovce vystřídala přísná generálova tvář.

"Co se dělo, Stone?" zeptal se suše.

Mark rychle uvažoval. Celý hovor se přece nahrává. "Váš pilot nedal jinak a mermomocí chtěl, abych navštívil jednu rozkošnou vilku asi tři sta kilometrů na sever. Měl velice působivý přesvědčovací prostředek, takže jsem měl pocit, že mu nelze nevyhovět. Tam jsem se setkal s náramně milým pánem, asi čtyřicátníkem, blondákem, který mi nabídl deset milionů, když doprovodím vaši sekretářku na Venusii."

V generálových očích se ukázal zájem. "A dál?"

"Jak dobře víte, pane generále, jsem velice ostýchavý, aspoň co se týče děvčat, a tak jsem odmítl."

"A to vás nechali jít?"

"Po srdečné, velice srdečné výměně názorů uznali závažnost mých argumentů. A protože vašemu pilotovi bylo mírně nevolno, požádal jsem Raye, aby pro mě přiletěl. Víte, nechtěl jsem ztrácet čas."

Khov se pousmál. "Naprosto chápu vaše zdržení."

"Je to jen půlhodinka. Můžu už letět?"

Generál přikývl. "Ještě vyřídím poslední detaily. Zřejmě jste tam zanechal tak trošku nepořádek."

"No, choval jsem se sice zdrženlivě, ale stejně...", nedopověděl Mark. "Byl byste tak laskav a omluvil mě u paní prezidentky Maraly?"

"Spolehněte se. Přeju šťastnou cestu."

3

Mark vstoupil do pilotní kabiny a dopadl do křesla. Ray už seděl u řídicího panelu a nespouštěl oči z kontrolních obrazovek.

"Zdravím tě, Marku," pravil lehce kovovým hlasem. "Doufám, že ses dobře vyspal."

"Pokud tomu kómatu, do kterého mě vždycky uvrhneš, než dorazíme k cíli, chceš říkat spánek, pak ano. Ale musím ti říct, že tentokrát jsem ten induktor snášel podstatně líp než minule. Řeč těch Korzanů je velice primitivní. Představ si, že ještě neznají ani přechodník minulý!"

"Bezva! Už jsem se bál, že jsi nějaký unavený. Radši tady sedím s tebou."

Mank poklepal androida po rameni.

"Díky, starý brachu. Souřadnice v pořádku?"

"Vynořili jsme se v sluneční soustavě katalogové čísla BZ 06 64 60. Korz je třetí planeta ze sedmi a jediná obyvatelná. Dvě bližší slunci připomínají vysokou pec a ty čtyři vzdálenější jsou v podstatě bloky zmrzlého vodíku a amoniaku."

Mark se podíval na obrazovku, na níž se vznášela namodralá koule.

"Hmota?"

"Nula osm Země. Bude ti tedy lehčeji a radostněji, vyskočíš výš, doskočíš dál a budeš běhat jako jelen. Což se ti bude náramně hodit, protože někteří domorodci považují za lovnou zvěř všechno, co se v jejich okolí mihne."

"Oceány?"

"Zabírají sedm desetin povrchu. Kontinenty prakticky žádné, ale množství ostrovů a ostrůvky. Dva jsou velké asi jako Austrálie a civilizace je pouze na jednom z nich, a to poblíž rovníku."

"Klima?"

"Náramně příjemné. I když trochu teplejší a vlhčí, ale to je tou tropickou flórou. Ale může tě utěšit, že tam těžko nachladneš."

"Atmosféra?"

"Podobná jako na Zemi, ale má o trochu víc kyslíku a kysličníku uhličitého, což je opět dáno bujností vegetace." Android se podíval na obrazovku a pokračoval: "A bohatá ložiska naria, o čemž se první mise nezmiňovala."

Mark si tiše hvízdal.

"Teď už chápu, proč se Důlní o tuhle planetu tolik zajímala!"

Narium byl těžký kov, patřící mezi transuranové prvky. Za jistých podmínek nebyl radioaktivní, ale vydával velice silné elektromagnetické záření a byl nezbytný pro výrobu vysílačů zrychlených vln, které umožňovaly skoro okamžitý přenos informace na vzdálenost stovky světelných let.

"Pověříme počítač, aby zmapoval všechna ložiska, dokud budeme ještě na oběžné dráze," rozhodl Mark a soustředil se na hlavní obrazovku s Korzem. Na tuto vzdálenost se zdálo, že pevnina je celá zarostlá lesem.

"Jak chceš v těch hvozdech Nortona hledat?" zeptal se Ray, jako by uhodl jeho myšlenky.

"Kdybych věděl," vzdychl si Mark. "Jeho loď je pořád na oběžné dráze?"

"Lokátory ji právě zaměřily. Přecházím na stejnou dráhu. Připásej se, snižujeme rychlost."

Zakrátko byli vedle Nortonovy lodě.

"Zdá se v pořádku," konstatoval Ray. "Podíváme se do ní?"

"Pochopitelně! Třeba tam nechal nějakou zprávu."

Zatímco se Ray zabýval přibližovacím manévrem, Mark si šel navléknout těžký skafandr a potom přešel do odpalovací komory. Tam se k němu přidal Ray.

Vzduch byl odčerpán, vrata se otevřela a Mark zapnul trysky na zádech kombinézy a přeletěl k padesát metrů vzdálenému člunu.

Pohled na Raye, jak se vznáší prostorem bez skafandru, ho vždycky fascinoval.

Zakrátko vnikli do Nortonovy lodě. Ray ji prohledával a Mark rovnou zamířil do pilotní kabiny.

"Spojovací modul je v hangáru a po androidovi ani stopa," hlásil Ray.

Mank přivřel oči a přemýšlel.

"Podívejme se na to jinak," bručel si: "Norton byl na první misi. To znamená, že jistě dodržoval předpisy. Takže nejdřív si musel prohlédnout planetu..."

Ray spustil záznam a na obrazovce se ukázal Korz. "Všimni si," řekl Ray, "že taky zaznamenával ložiska naria. Je jich několik a největší je na tom jediném obydleném ostrově."

Mark potřásl hlavou a hleděl na zvětšující se ostrov. "Porovnal svá pozorování s pozorováními před padesáti lety. V podstatě se nic neliší. Vidiš, že vesnice jsou jen shluk chatrčí. Ale jsou jich tam bohužel stovky. Kdybychom měli prohledat jednu po druhé, tak tady budeme trčet celý rok. A na pročesání džungle by to chtělo desítky chlapů, a měli by co dělat jedno století."

"Počkej," zarazil ho Mark. "Norton věděl, že nemá víc času než na návštěvu tří čtyř míst. Takže si asi vybíral z těch, která byla již zkoumána, aby mohl provést srovnání."

"Jsou jedno jako druhé," namítl Ray. "Těžko vybírat. Mohl se rozhodnout náhodně."

"Vrat' to nazpátek!"

Na obrazovce se střídaly záběry.

"Norton dlouho zkoumal tři osady v jednom sektoru. Dvě jsou u západního pobřeží a ta třetí mezi oceánem a horou s ložiskem naria."

"Je to tak," uznal Ray. "První výprava zkoumala pouze tu na severozápadě. Začneme tam?"

"No, já bych dal přednost té víc na jihu, tu zkoumal Norton naposledy, a zdá se mi, že nejdéle," rozhodl Mark. "Vrátíme se na Neptun a jdeme na to."

4

Z Neptunu se Mark spojil se Zemí a chtěl, aby ho přepojili na generála Khova.

"Nemám volnou linku," odpověděl mu operátor. "Nahrajte vzkaz a zavolejte si za pár hodin."

Marka to poněkud překvapilo a nat'ukal na klávesnici cíl mise. Operátor se hned ztratil z obrazovky a nahradil ho nápis: MOMENT, PROSÍM, HLEDÁME GENERÁLA KHOVA.

Netrvalo ani půl minuty a hledaný se objevil na obrazovce.

"Tak se mi zdá, že tady udělám pořádnou čistku. Naštěstí jsem si naprogramoval počítač, aby mi hovory přenášel rovnou na osobní linku. Můžete klidně mluvit, je zakódovaná," řekl generál a poslechl si hlášení. Mark ještě dodal: "Tady jsou souřadnice těch tří osad, které chci prohledat. Pak budu jednat podle situace."

"Dobře. Příště se se mnou spojte stejným způsobem. Chci vám jenom říct, že pátrání po Nilsonovi bylo zastaveno. Policie nedostala žádné oznámení a stav slečny Stemptonové vzbudil takové obavy, že jí lékař doporučil hospitalizaci v jednom speciálním zařízení. Tak se dejte do hry, a hlavně vyhrajte!"

Obrazovka zhasla a Mark na ni chvíli zamyšleně hleděl. Potom vstal a vzdychl si: "Vzhůru do toho, Rayi." V přechodové komoře se svlékl do naha, android k němu přistoupil a postříkal ho jakýmsi sprejem.

"Co je to za smrad, proboha?" bouřil se Mark.

"Taková směs, kterou jsem připravil cestou. Zabarví ti pleť a budeš spíš připomínat Korzana. A ten pach je taky korzanský. Divoši neznají dobrodiní sanitárních bloků a mají značně vyvinutý čich. Tvá toaletní voda by jistě vzbudila podezření. Navíc jsem do toho přidal něco proti hmyzu, kterého je tam požehnaně. Stačí vypnout ochranné pole a jsi celý pobodaný. A spousta toho hmyzu je navíc jedovatá."

"Jsi jak moje rodná matka," zasmál se Mark.

Ray mu připnul ochranný opasek. Mark si navlékl suknici z umělé kůže a obul sandály sestávající z podrážek a provázků.

"Vyrobil jsem ti dýku," řekl Ray "Vypadá jako z pazourku, ale ve skutečnosti to je plastotitan."

Domorodci normálně používají asagáje, dřevěné kyje a občas sekeromlaty.

Ray sáhl ještě do kouta a podal Markovi krátký oštěp. "Tohle je taky z plastotitanu. Myslel jsem si, že ten klacek můžeš používat místo kordu."

Potom se android oblékl podobně jako Mark a vešel do výsadečkového člunu. Marka pobavila představa, jak by se asi tvářili na Zemi, kdyby viděli dva primitivy u řídicího panelu přistávacího modulu.

"Kde přistaneme?" zeptal se Raye.

"Asi dva kilometry západně od osady. Je tam v lese taková mýtina. Budeme tam do rozednění."

Modul sestoupil do atmosféry. Dostal se do bouřky, ale Ray ho řídil bezpečně a pevnou rukou. Potom zlehka dosedli na zem a Mark vyskočil. Zpravidla miloval svěží vzduch na primitivních planetách, ale tentokrát cítil jenom ten smrad, kterým ho Ray postříkal.

Modul se tiše vznesl k černé obloze a zmizel. Tím ztratili poslední spojení s civilizací.

"Počkáme na rozednění," řekl Ray. "Ale dej si opasek na maximum, jeden nikdy neví. Třeba jsou tady nějaké noční šelmy, které by tvůj pach mohl přilákat. Faunou se poslední expedice příliš nezabývala." Za necelou hodinu se rozednilo a vyšlo slunce. Bylo nepříjemně rudé, jakoby předzvěst čehosi zlého, Markovi se ta barva prostě nelíbila. A bylo větší než naše Slunce.

"Vesnice je tamtím směrem," ukázal Ray. "Jdi napřed, budu tě krýt."

Mark vešel do lesa. Pevně svíral oštěp a rozhlížel se na všechny strany. Některé stromy připomínaly pozemské duby a jedle, jiné byly zase obrovské, zkroucené a s pichlavými listy. Podrost nebyl příliš hustý, ale občas se jim do cesty postavily obrovské kapradiny nebo nafialovělé trnité keře s oranžovými květy.

Šli dobrou hodinu. Vedro bylo stále nesnesitelnější a Mark se vydatně potil.

"To je, dálka," vrčel. "Samý keř, samá obchůzka, ve skutečnosti to nemáme víc než dva kilometry vzdušnou čarou..."

"Přesně tak."

"Proč každou misi začínáme dálkovým pochodem?"

"Dobře víš, že řády jsou řády," odvětil Ray a nevšímal si Markovy mizerné nálady. "Přistání na primitivní planetě se provádí v noci a v patřičné vzdálenosti od obydlených lokalit, aby se nevzbudila pozornost domorodců," zacitoval.

Vtom se ozval pronikavý, bolestný výkřik.

"Někdo je patrně v maléru," poznamenal klidně Ray. Ozval se další výkřik a Mark se rozběhl.

Ray ho rychle dohonal. "Radši bych se tam blížil opatrně. Kdo ví, co nás čeká."

5

Zakrátko dorazili na místo. Skryli se za hustými kapradinami a sledovali scénu odehrávající se na malé pasece.

Dva podsadití chlapi s roštím na hlavě a bradkami přivázali jakousi mladou ženu za zápěstí k větví.

Nešťastnice se zmítala, ale na zem nedosáhla ani špičkami. Měla jen koženou suknicu a podle pevných řáder musela být ještě mladá.

"Není marná, co?" podotkl Ray.

"Ale tak trochu při těle," ušklíbl se Mark.

Větší chlap popadl bičík a několikrát přetáhl ženu přes břicho, na němž se hned ukázaly nahnědlé pruhy.

"Dobře víš, jak dopadnou otroci, když utečou!" řval na ni.

Mladá žena navzdory nezáviděníhodné situaci zvedla hlavu a s očima plnými nenávisti vykřikla: "Já nejsem žádný otrok! Jsem Tura, dcera náčelníka Kioze! Narodila jsem se svobodná!"

"Bylas' mou otrokyní a neposlechla jsi. Rilos trestá každou urážku."

Plivla mu do tváře. "Rilos je zbabělec, který umí bojovat jen se ženami, ale před skutečným válečníkem se třese jako baba!"

Muž si pomalu setřel slinu a oči se mu blýskaly vzteky.

"Uvidíme, jak jsi statečná ty," poznamenal posměšně,

Ustoupil o pár kroků a bičem přesekl stonek velké rostliny připomínající slunečnici. Stanek přelomil a dvěma dřívky sebral odpadlý šarlatový květ.

"Teď ti dám květ na tělo," pravil s krutým úsměvem, "a vrátím se do vesnice pro otroky, aby se podívali, co pterkové nechali z tvé mrtvoly."

Mark dost dobře nechápal, oč jde, ale jistě šlo o něco nesmírně krutého, protože dívka náhle zbledla.

"Jsi hnusný! Milost..."

"Kdepak," zavrtěl hlavou Rilos. "Takhle trestám neposlušnost."

"Asi bychom už měli zasáhnout," šeptl Mark Rayovi.

Vystoupil z lesa a křikl: "Vyzývám tě, náčelníku Rilosi!"

Primitiv se prudce otočil, upustil květ a rychle sebral dřevěný kyj. Zamával s ním, jako by to bylo pírkó.

"Kdo jsi, že vstupuješ na mé území?"

"Jsem svobodný lovec, který si myslí, že by se s ženami takhle jednat nemělo."

"Ale tady jsi na mém území," namítl Rilos. "Tuláci sem nemají přístup. Bud' se staneš mým otrokem, nebo zhyneš."

Mark zavrtěl hlavou. "Nechci bojovat, ale zůstanu svobodný."

"V tom případě zemřeš."

Rilos k němu vykročil. Mark popadl oštěp za oba konce a čekal, až protivník zaútočí. Divoch udeřil vši silou kyjem a pronikavě vykřikl. Mark hbitě uskočil a třískl ho holí do brady. Rilose jako by se to netýkalo. Rozmáchl se znovu a Mark zase uskočil. Rilos rozmachem ztratil rovnováhu, Mark ho udeřil hrotem a vykreslil mu na trupu dlouhou, rudou čáru.

Tentokrát už Rilos bolest vnímal a nevěřicně se podíval na krev crčící z hluboké rány. Usoudil, že musí být opatrnější. Poskakoval před Markem a snažil se ho natočit tak, aby byl zády k druhému muži. Jenže Ray se postavil mezi Marka a toho druhého. Divoch pro jistotu ustoupil o několik kroků.

Rilos si uvědomil, že mu lest nevyšla, a přešel znovu do útoku. Mark uhnul podobně jako matador při býčích zápasech a přetáhl Rilose po ledvinách. Rilos zaúpěl, napřimil se bolestí a schytl další ránu, tentokrát do zátylku.

Ztratil vědomí a skácel se k zemi. Když jeho druh viděl, co se stalo, ani se nesnažil náčelníkovi pomoci a radši vzal nohy na ramena.

Mark si otíral z čela pot a Ray zatím odřízl zajatkyni. Ani mu nepoděkovala, jen si třela zápěstí, na nichž jí zůstaly fialové rýhy. Potom přistoupila k ležícímu Rilosovi. Aby se ujistila, že je pořád ještě v mrákotách, prudce ho kopla do podbřišku. Jeho nehybnost ji uspokojila a opatrně sebrala květ. Pozorně držíc květ mezi dvěma klacky, položila jej Rilosovi na záda a nakonec ho klackem rozsekala na kousíčky. Vonělo to příjemně, jakási směs růže, máty a citronu.

Klacíky odhodila a ustoupila asi třicet kroků. Svým zachráncům dala znamení, aby učinili totéž.

"Pterkové ho budou považovat za lantise," zasmála se nenávislně.

Mark se podíval na Raye.

"Tahle slova v paměti nemám," odpověděl android. Na obloze zakroužili tři nebo čtyři ptáci se značným rozpětím křídel. Potom se neuvěřitelnou rychlostí střemhlav řítily k zemi a následovalo je ještě několik dalších, kteří se vzali neznámo odkud.

Vrhli se na Rilose. Měli velká blanitá křídla asi jako netopýři, dlouhé nohy s mocnými pařáty a velkou hranatou hlavu s širokým, zahnutým zobákem. Když se zobák otevřel, ukázala se řada zoubků, malých, ale ostrých.

Ptáků teď bylo asi dvacet a rozklovávali a drásali Rilosovo tělo. Kůže už byla pryč a svaly mizely po kusech v nenasytných chřtánech.

Za necelých deset minut po sobě pterkové zanechali jen dočista ohlodané kosti.

Mark zděšeně přihlížel. Potom se zachvěl a zeptal se Raye:

"Nahrál jsi to?"

"Ovšemže! Za tohle nám zaplatí pořádný balík. Za to dostaneme víc než za celý tvůj souboj s tím divochem."

Bylo veřejným tajemstvím, že Služba pro dohled nad primitivními planetami si vylepšuje rozpočet prodejem některých záběrů televizním společností. Průměrný divák se na podobné scény jen trásl, a tak ředitelé společností neváhali za ně pořádně zaplatit, jen aby si zajistili exkluzivitu a vyšší sledovanost.

"Jestli se Norton s těmihle ptáky setkal, pak myslím, že nemá smysl ho hledat."

Tara, která až dosud s uspokojením sledovala Rilosův konec, náhle zneklidněla.

"Měli bychom zmizet, než se vrátí válečníci z vesnice."

Mark si uvědomil, že v oné vesnici stěží bude moci pátrat.

"Jak dlouho jsi byla v zajetí?"

"Tři luny."

"Korz má měsíc asi o polovinu menší než my a obíhá jednou za třicet čtyři dny. Takže když Norton přistál, ta holka už tam musela být," poznamenal Ray.

"Lovili jsme na hranici našeho území," pokračovala Tara, "a Rilos nás přepadl. Pobil naše muže a mě zajal."

"Když jsi byla v jeho vesnici, nepřišli tam dva lovci, asi takoví jako my? Jsou to naši příbuzní a hledáme je." Zavrtěla hlavou. "Pokud vím, tak jste první cizinci, kteří si troufli vstoupit na Rilosovo území."

Přidala do kroku a Mark šel za ní.

"Kam chceš jít?"

"Ke svým lidem. Je to tímhle směrem několik dní cesty."

Bude to asi ta druhá vesnice, uvažoval Ray, kterou jsi chtěl taky navštívit. Je to tak šedesát kilometrů odtud. To je mi vyhlídka! Nebylo by lepší ji v noci opustit a zavolat si modul?

Mark se na chvíli zamyslel. Takhle jsme získali čas. Už víme, že v téhle vesnici Norton není. Když do té druhé vesnice dojdeme s Tarou, budeme určitě lépe přijati, než když tam přijdeme sami. Měli bychom to zkusit.

6

Mark už šest hodin kráčel za mladou ženou. Cítil, jak mu po tvářích, po krku a vůbec po celém těle stékají kapky potu. Díval se na Taru a nemohl se ubránit obdivu. Měla krásně zaoblené tělo a líbilo se mu, jak mrštně a pružně prochází keři a udržuje směr. Ray mu dal dvě výživné tabletky, ale i tak ho bolelo celé tělo.

Cesta se zdála nekonečná. Konečně se slunce začalo sklánět k vrcholům stromů. Tara zpozorněla a chvíli se rozhlížela na všechny stran, jako by něco hledala.

Pak radostně vykřikla a vrhla se na keř s velkými fialovými bobulemi.

Asi deset si jich natrhala a posadila se s nimi pod strom. Všimla si, že Mark jen tak stojí, a podala mu jeden plod.

"To jsou přece patki. Ty nemáš žízeň?"

Mark si bobuli vzal a váhal. Tara zatím už snědla tři. Ray mu přišel naštětí na pomoc. Rychle jednu bobuli utrl, vsunul si ji do úst a předstíral, že jí. Ve skutečnosti prováděl chemickou analýzu.

"Žádná známá jedovatá látka. Voda, sacharóza, minerální soli, kyselina citronová a aromatické látky. Můžeš to klidně jíst."

Mark plod ochutnal. Měl svěží dužninu a voněl po broskvích. Vydechl si úlevou, posadil se vedle Tary a opřel se o kmen.

Nějaký čas jedli mlčky a Ray jim nosil další a další plody.

Potom se Tara obrátila k Markovi.

"Jsem Tara, dcera náčelníka Kioze," představila se. "A kdo jsi ty?"

"Mark a tohle je můj přítel Ray."

Dívka si jejich jména třikrát zopakovala, aby si je vryla do paměti, a potom se zeptala: "Kde je váš kmen?"

Mark ukázal k severu. "Daleko, několik lun cesty."

"Proč jsi odešel?"

"Náš náčelník je zlý člověk. Všechny ženy chtěl jen pro sebe. Pro sebe a pro své přátele si zabíral většinu úlovků. My málem umírali hladu."

"Jako Rilos," vzdychla si Tara. "Proč jsi ho nevyzval na souboj?"

"Já ho vyzval, ale on nepřijal. Bojoval jedině, když měl za sebou pět nebo šest válečníků. A tak jsme museli utéct."

Tara se na chvíli zamyslela. "Když budeš chtít a když se dostaneme k našim, můj otec ti nabídne pohostinství. Je spravedlivý a bude ti chtít poděkovat za to, žeš mi pomohl."

Podívala se na temnici se oblohu. "Jestli máš křesadlo, můžeme se připravit na noc."

"Má je u sebe přítel," rychle si pospíšil Mark s odpovědí.

Šel s Tarou nasbírat dříví a Ray předstíral, že rozdělává oheň křesacími kameny. Za chvíli už plápolal ohýnek a Taru by ani ve snu nenapadlo, že ho zapálil laserovým paprskem, který mu vyšlehl z

ukazováku.

Pomalu přisedla k ohni, podívala se na nebe a usmála se.

"Máme štěstí. Vítr vane dobrým směrem a nepřítel kouř neucítí. Když nás nedohoní ani zítra, vzdají to, protože budou mezi sebou bojovat o místo náčelníka. A potom potrvá nejméně půl luny, než si nový náčelník získá autoritu."

Mark se natáhl na zem. I když byl vytrénovaný, přesto ho bolelo celé tělo. Byl ulepený od potu a po ničem netoužil víc než po sanitárním bloku.

Už se mu klížily oči, když vedl sebe zaslechl jakýsi pohyb.

Tara se k němu přitulila a vyzývavě se o něj třela tělem. "Mark je veliký bojovník," šeptala. "Je hoden Tary."

Pozemšťan se ušklíbl. Byl unavený a dívka páchla úplně stejně jako ten sprej, kterým ho Ray nastříkal. Její vůně nevzbuzovala žádné poetické představy. Její pohyby v něm nicméně vzbudily touhu.

Spojili se krátce, skoro brutálně a brzy dosáhli vrcholu. Mark se spokojeně usmíval a pomyslel si, že kdyby měli na milování víc příležitostí, jistě by byla učenlivou žačkou. V objetí rychle usnuli pod bdělým Rayovým dohledem, který byl na Markovy milostné pletky už zvyklý a jako obvyčejně vypnul záznam. Technokrati na Zemi neviděli rádi, když se agenti milkovali s domorodými dívkami.

7

Marka vzbudily první sluneční paprsky. Lehce se protáhl. Tara už byla vzhůru a trhala s Rayem patki. Přiklekla k Markovi a s úsměvem mu podala jeden plod. Včerejší únava z ní zcela spadla.

"Rychle se najez a jdeme," řekla.

Pochod pokračoval jednotvárně, pouze je obtěžoval hmyz. K jedenácté hodině Tara ukázala na klidně se popásající zvíře, připomínající antilopu.

"Lantis," zašeptala. "Škoda že nemáme čas lovit. Měli bychom maso na cestu."

"Nikde jsem neviděl ty šarlatové květy," řekl o něco později Mark.

"Sloti je moc vzácná, naštěstí. Lantisové je mají moc rádi, ale jakmile se jich najedí, pterky přitáhne jejich vůně a sežerou je."

K polednímu si dopřáli krátký odpočinek. Bobule žádné bohužel nenašli, a tak se museli spokojit se zahnívající vodou z tůňky hemžící se červy.

Opoledne šli asi hodinu, když Ray náhle Marka upozornil: "Pozor! Opasek na maximum, někde poblíž je nějaké velké zvíře."

Vteřinu nato Tara zděšeně vykřikla a uskočila. Zvolna se k nim blížilo podivné zvíře. Připomínalo gigantickou ropuchu, velikou jako vůl, s tělem pokrytým ošklivými boulemi. Mělo obrovskou zploštělou hlavu, vypouklé oči a velikánskou tlamu od ucha k uchu. Krátké křivé nohy nemohly unést tu váhu, takže břicho vláčelo skoro po zemi.

Tara se pokusila o útěk. V té chvíli zvíře rozevřelo tlamu a z ní vyšlehl uzounký, ale nesmírně dlouhý jazyk, který dívku neuvěřitelně rychle obtočil, třebaže byla od nestvůry snad deset metrů daleko.

Ray bleskově zareagoval. Skokem se dostal mezi tlamu a Taru, marně zápolící s jazykem, který ji pomalu, ale jistě přitahoval. Prudce sekl dýkou z falešného pazourku, ale ve skutečnosti jazyk přet'al laserem,

Mark zatím vrhl asagaj. Měl štěstí, protože vnikl nestvůře do pravého oka. Nikdy se však nedozvěděl, jestli to byl smrtelný zásah, protože Ray pro jistotu zesílil účinek oštěpu laserem, který se propálil okem do mozku. Zvíře zachrčelo, zasmítalo se, přičemž vyvrátilo dva stromy, a kleslo k zemi. Párkrát se ještě zachvělo a zcepenělo.

Tara se třásla jako osika a Mark ji pomohl ze zbytků jazyka. Jazyk připomínal lepkavý kabel a byl silný jako mužská paže. Jen pracně se mu podařilo odstranit ho z jejích boků a zůstal jí po něm nafialovělý pruh.

Tara mu klesla do náruče a zvolna se uklidňovala.

"Děkuju," vydechla. "Nebýt tebe, kelam mě sežral. Na ten jeho jazyk si člověk musí dát vždycky pozor?"

"Zvíře na Korzu ještě nezjištěné," informoval Ray, "poněkud se podobá pozemskému chameleonovi.

Perspektivní prácička pro zoology."

Taře se vrátila chladnokrevnost a poznamenala: "Tentokrát bude masa dost."

Markovi se při té představě zvedl žaludek. Překonal se však, podal ji dýku a suše prohlásil: "Vyřízni si z něj, co chceš. Jestli máš na to maso chuť, dej se do toho."

Tara kupodivu poslechla. Vzala si od Raye pazourkovou dýku a vrhla se na zvíře. Šikovně prořízla kůži. Ostrost dýky ji viditelně nadchla. Spokojeně si cosi zabručela a dala se rychle do díla. Vyřízla z bederní oblasti dlouhé pruhy rudého masa a potom z lián upletla neforemný pytel.

Maxk asi hodinu s obdivem sledoval její přesné a úsporné pohyby. Nakonec u jejích nohou ležely tři pytle po deseti kilech masa.

"Víc toho neuneseme," povzdychla si. "Je mi líto nechat tady tolik potravy. Musíme ale rychle zmizet, než se sem seběhne všelijaká zvěř."

Pokoušela se pobrat veškerý náklad sama, ale Ray popadl všechny tři pytle.

"Vezmu to já. Až budu unavený, vystřídáte mě."

Šli celé odpoledne a Tara je vedla. Dvakrát se nabídla Rayovi, že mu pomůže, ale android vždy jen zavrtěl hlavou a vybídl ji, aby šla dál.

Při západu slunce se zastavili u potůčku, vinoucího se tiše mezi stromy.

Když uhasili žízeň, pustili se do přípravy jídla. Ray nasbíral dřevo a rozdělal oheň, Tara mezitím uřízla dlouhou větev a nabodala na ni kusy masa, které pak opékala na ohni.

Trpělivě masem otáčela. Mark se na to už nemohl dívat. Udělal dvě vidlice, zapíchl je u ohně, potom sebral Taře rožeň a položil jej na ně.

"Takhle to nemusíš aspoň pořád držet, stačí jen otáčet," poznamenal.

Tara natrhala trochu bylí, které vhodila do ohně, a hned se kolem linula příjemná vůně připomínající tymián a rozmarýn.

Když usoudila, že je maso dostatečně propečené, vzala rožeň a odnesla jej k Markovi a Rayovi. Ti zatím odpočívali, pohodlně opření o strom. Mark vzal rozpačité maso do obou rukou a utrl si kus. Ray ho napodobil, aby nevzbudil Tařino podezření. Konstrukteři ho vybavili dutinou v ústech, kde bylo všechno, co spolkl, analyzováno a potom změněno v energii, jíž se dobíjela jeho atomová baterie.

Mark obezřetně ochutnal ten podivný steak. Maso bylo trochu spálené, ale uvnitř měkké a chutné. A protože od rána neměl nic v žaludku, podařilo se mu zapomenout, z jakého zvířete pochází. Všiml si, že se Tara na ně jen dívá.

"Proč nejíš?" zeptal se. "Ty nemáš hlad?"

"Nejdříve jedí muži," odpověděla poněkud hořce. Mark s pobavením pomyslel na všechny ty pozemské feministky, na ženské znuděné všemožnými právy a výdobytky, které už nevěděly, co by si ještě mohly přát. Popadl kus masa a padal jí ho.

"No tak jez! Zúčastnila ses přece lovu jako návnada, ne?"

Tara chvíli váhala, ale pak mu maso vyrvala z ruky a zahryzla se do něj.

Mark na ni jen s údivem zíral. "Jak dlouho se už postíš?"

"Poslední dobou se nám lov příliš nedařil. Rilos a jeho bojovníci toho moc neulovili a na nás zbývaly jen kosti. Ale ty jsi veliký lovec. Pořád ještě nechápu, jak se vám ho podařilo zabít."

"Pomáhala jsi nám přece," zasmál se Mark. "A jakmile se kelamovi usekne jazyk, není už tolik nebezpečný. Ale stejně jsme měli zatracené štěstí. Je do tvé vesnice ještě daleko?"

Pokrčila rameny. "Dva tři dny, možná i víc..."

8

Mark s povzdechem úlevy klesl pod strom. Slunce bylo na vrcholku své dráhy, a třebaže je zastíňovaly koruny vysokých stromů, bylo pořádné vedro. Na Korzu byli už čtyři dny a pomalu začínal litovat, že neposlechl Raye a nevyužili modul.

Zásoby masa už skoro vyčerpali, protože Tara toho ráno a večer snědla požehnaně. S úsměvem myslel na noci, kdy k němu přiléhala a dychtivě se učila umění lásky.

Tara mu přinesla maso od rána. "Brzo budeme muset na lov," řekla. "Už nemusíme spěchat, naši pronásledovatelé to určitě vzdali."

"To nemůžeš vědět."

"Už jsme příliš daleko od jejich vesnice a na území mého otce by se neodvážili, zvláště když je Rilos po smrti."

"No doufejme," prohodil Mark. Docela rád by si dopřál menší siestu po únavném pochodu a po předešlé noci.

Tara si olízala prsty a vstala. "Musíme jít."

"Jsi si aspoň jistá, že jdeme správným směrem?"

"Už to není daleko," přesvědčovala ho.

"Ta holka jde, jako by měla v hlavě buzolu," ozval se Ray. "Neměj strach."

"Tak tedy půjdeme," vzdychl odevzdaně Mark.

Les už nebyl tak hustý a k polednímu Tara radostně vykřikla:

"Řeka! Řeka!"

Rozběhla se a vrhla se do vody. Mark se chvíli rozmýšlel.

"Klidně tam vběhni za ní," uklidnil ho Ray. "Umělé opálení ani pach tím nesmyješ, neboj se. Navíc tam nejsou žádná nebezpečná zvířata. A pak - budu dávat pozor."

Marka jeho slova uklidnila. Skočil do vody a za chvíli v ní dováděl jako děčko. Cítil se báječně osvěžen a drhnul se, aby se zbavil prachu a potu.

Když se s Tarou dostatečně vydováděli, chystali se vylézt z vody, avšak v tom okamžiku se na břehu objevila asi desítka válečníků s asagaji.

Tara na okamžik ztuhla leknutím, ale potom na ně zamávala.

"To nic, jsou to přátelé! Osvobodili mě z Rilosova zajetí!"

Jeden válečník s mohutným hrudníkem a prošedivělými vlasy k nim přišel blíž.

"Tati!"

Tara se vrhla muži do náruče. Když se pozdravili, obr dceru odstrčil a zvolna přistoupil k Markovi, který čekal na břehu:

"Jsem náčelník Kioz. Vítejte u mého kmene."

Mark mu krátce poděkoval a skupina se vydala na cestu k vesnici, což byl možná až příliš vznešený název pro shluk asi deseti chatrčí spletených z větví.

Zpráva o Tařině návratu se rychle roznesla. Ženy a děti vyběhly z chatrčí a obklopile je s výkřiky radosti.

"Včetně dětí a žen jich není ani stovka," hlásil Ray, který vše nahrával.

Náčelník Kioz uvedl Marka k svému příbytku a pokynul mu, aby si sedl.

"Tara mi vyprávěla, jak jste ji zachránili před Rilosovou pomstou i před chřtánem kelama. Nikdy bych nevěřil, že je něco takového možné."

Starší žena s povadlými prsy přinesla dřevěné nádoby s bělavou tekutinou. Každému muži podala jednu.

Náčelník šel příkladem a naráz svou vypil.

"Je to jen voda, ve které vylouhovali byliny," informoval Marka Ray.

Když uvítací rituál skončil, Kioz se Marka na všechno podrobně vyptával a Mark mu tvrdil, že přichází z dalekých končin na severu.

"Kdybyste chtěli zůstat s námi, klidně vám poskytnu ochranu," nabízel se náčelník.

"Je to pro náš nesmírná pocta a děkujeme ti," odpověděl Mark. "Rádi bychom si na pár dní odpočinuli a potom se rozhodneme, co dál."

"V tom případě vám nabízím svůj příbytek:"

Mark zaznamenal děsivý zápach linoucí se z chatrče, a tak to zkusil jinak: "Pokud by ti to, náčelníku, nevadilo, rádi bychom si o kousek dál postavili vlastní příbytek."

"Dělejte, jak vám libo, přátelé!"

Mark se podíval na slunce, jež bylo ještě vysoko na obloze. "V tom případě se dáme rovnou do práce!"

Zašli asi sto metrů do lesa, aby je nikdo neviděl, a Ray rychle nařezal laserem dostatek větví. Mark mezitím sbíral velké listy, které domorodci používali jako střešní krytinu. S Tařinou pomocí si pak postavili chatrč. Mark jen doufal, že je nepřekvapí bouře.

Když se setmělo, Kioz pozval Marka k ohni, kolem něhož už seděla asi desítka válečníků. "Dnes večer bude jen skromné jídlo, už dva dny jsme nic kloudného neulovili," řekl mu. "Snad nám to zítřek vynahradí."

Tara s onou starší ženou přinesly náčelníkovi větší kýtu, která už poněkud zaváněla. Kioz z ní kus uřízl. První dostali Mark s Rayem a potom ostatní bojovníci.

Když se Mark zakousl do své porce, okamžitě se mu zvedl žaludek.

Zato náčelník jedl s opravdovou chutí a s plnými ústy poznamenal: "Maso je sice už starší, ale ti červi jsou mladí."

Mark nenápadně přisunul svůj příděl Rayovi, který ho rychle spolkl.

Když dojedli, přistoupil k nim starý vychrtlý muž, který seděl po Kiozově levici.

"Náš moudrý muž by ti rád položil několik otázek," řekl náčelník.

Mark přikývl.

"Ve tvé vzdálené vesnici rovněž uctívají boha?"

"Podle poslední expedice," přispěchal Markovi na pomoc Ray, "jsou obyvatelé patrně monoteističtí."

Mark odvětil, že ano, což šamana zřejmě uspokojilo. Po chvíli nicméně zabručel: "Náš bůh nemá rád osamělé lovce. Ale když budu zachovávat naše zvyky, nemáte se proč bát jeho hněvu."

Pozemšťan potlačil zívnutí a Kioz řekl: "Zasloužíš si odpočinek. Spi bez obav, bojovníci jsou na stráž u ohně. Za svítání vyrazíme na lov."

Mark s Rayem si zalezli do chatrče. Mark se natáhl na zem a vrčel: "Ráno mi připomeň, ať si nasbírám nějaké listí, tohle je hodně tvrdé lože."

Ještě než usnul, zamumlal: "Pokusil ses o spojení s Nortonovým androidem?"

"Dík za připomínku, ale co jsme tady, vysílám každé dvě hodiny, ale kde nic, tu nic."

9

Marka vzbudili ještě před východem sluncem. Vstal a dlouho se protahoval, aby rozhýbal rozbolavělé tělo. Ještě si nezvykl, spát na holé zemi. Lovci se už shromáždili a kolem nich se kupily děti. Byly nezvykle zamlklé. Ty větší se už nemohly dočkat, až se budou moci zúčastnit lovu, protože pak budou mít nárok na podíl z úlovku.

"Všimni si, že všichni trpí chronickou podvýživou. Jen se podívej na ta vypouklá břicha," upozorňoval Ray Marka.

Kioz dal povel k odchodu. Bojovníci šli asi čtvrt hodiny husím pochodem a potom náčelník velel zastavit.

"Rozdělíme se teď na dvě skupiny a obklíčíme část řeky," rozhodl. "Lantisové sem chodí často pít."

Mark se přidal ke Kiozovi. Velení druhé skupiny převzal statný válečník s rozježenými vlasy.

Šli asi dvě hodiny, potom Koz svou skupinu opět rozdělil.

"Teď se rozptýlíme a půjdeme tímto směrem." Ukázal na Raye a Marka a upřesnil: "Vy vyrazíte, až křiknu."

Pozemšťané tedy počkali asi půl hodiny a na zvolání se pak vydali na cestu.

Ray se vznesl antigravem nad stromy, a když se vrátil, hlásil: "Nemá smysl se hnát, široko daleko není jediné zvíře."

Kráčeli vedle sebe, a tu si Mark všiml asi dvacetimetrového otvoru v zemi.

"To jsou nory takových velkých králíků, ale místo chlupů mají bodliny," řekl Ray.

Mark chvíli uvažoval. "Sežeň mi kus dřeva a tenkou, ale pevnou lánu."

Ray obstaral požadované. Mark zarazil klacek do země, na něj přivázal lánu se smyčkou a nastražil ji před norou.

"Doufejme, že oko bude fungovat. Zapamatuj si to místo, vrátíme se sem, večer. A teď honem za ostatními."

Přidali do kroku a dorazili skoro ve stejné chvíli jako ostatní bojovníci, kteří se seskupili kolem náčelníka.

"Máme špatný den," stěžoval si Kioz. "Lantisové už tudy nechodí. Dnes večer budou mít děti zase hlad."

Vtom jeden lovec, který zůstal stranou, vykřikl bolestí a prudce zabodl oštěp do země. Udělal ještě několik kroků a skácel se.

Všichni se k němu rozběhli. Plet mu zřítověla a místy na ni byly sinalé skvrny.

Mark se s odporem podíval na ohromného oranžového pavouka připíchnutého k zemi. Připomínal padesátimetrového sklípka.

"Raxul," zabručel Kioz. "Jeho píchnutí je vždy smrtelné. Rychle pryč, raxulové žijí ve skupinách, budou tu

jistě další. Ted' už chápu, proč tady žádní lantisové nejsou."

Dva válečníci popadli mrtvého druha a ostatní opatrně ustupovali s napřaženými oštěpy. Ray se přiblížil k Markovi, všechny jeho detektory běžely naplno. Zabil dva raxuly, za což si vysloužil náčelníkův obdivný pohled.

"Myslím, že jsme z nejhoršího venku," prohlásil po chvíli Kioz. "Ted' musíme Kotze odnést do Jeskyně odpočinku.

Lovci mlčky vyrazili. Za dobrou hodinu přišli na rozlehlou paseku, kde bylo několik skal. Tělo položili na travnatý násep, a zatímco náčelník mumlal nesrozumitelná slova, odvalili ohromný oválný balvan, pod nímž se objevil otvor do jakési šachty.

Po chvíli Kioz skončil mumlání, které bylo zřejmě modlitbou, dva lovci se chopili mrtvého a shodili jej do šachty. Musela být dost hluboká, protože dopad těla bylo slyšet až za několik vteřin. Pak rychle vrátili kámen na místo.

"Ted' půjdeme domů," prohlásil Kioz, "a požádáme moudrého muže, aby nám vyprosil boží přízeň."

Mark chvíli váhal, ale když si představil, že mu ve vesnici budou zase nutit to zkažené maso, rozhodl se jinak.

"Když dovolíš, náčelníku," řekl, "rád bych se vrátil k řece. Třeba se mi podaří něco ulovit."

Náčelník potřásl hlavou a ukázal na slunce. "Těžko. Touto dobou se lantisové skrývají v houštinách. Ale dělej, jak myslíš."

Mark rychle seběhl k řece. Vykoupal se a potom požádal Raye: "Jdi zvolna proti proudu. Určitě tady budou nějaké ryby."

"To bych řekl! Všiml jsem si jich už předtím, vypadají jako lososi."

"Udělej to, jak chceš, ale nalov jich hodně. Počkám na tebe tady pod stromem."

"Fajn, ale dej si opasek na maximum. Nerad bych tě našel v chřtánu některé ze zdejších potvor."

Ray zvolna kráčel mělkou vodou podél břehu. Zakrátko došel k malému vodopádu, kde dováděly ryby připomínající lososy:

Ujistil se, že ho nikdo nepozoruje, a tiše se k nim přiblížil. Jakmile první ryba vyskočila nad hladinu, z jeho čela vyšlehl záblesk a zabil ji.

Tento postup zopakoval asi desetkrát. Potom se s úlovkem vrátil k Markovi, který mezitím z rákosí zhotovil primitivní vrš.

"Co tomu říkáš?" zeptal se hrdě.

"Ještě že jsem před lovem přestal nahrávat. Koleduješ si o nepříjemnosti s komisí pro nevměšování.

Tuhle novou techniku lovu jim v žádném případě nesmíš ukázat.

"Je mi jich líto," namítl Mark. "Těch pár rákosí jejich vývoj příliš neovlivní."

"A co když mají vyhynout a uvolnit místo inteligentnější formě života, co potom?"

"Neotravuj. Pojď radši vyzkoušet tu vrš."

Vybrali místo, kde byl proud slabší, a zatížili vrš kameny.

„Zítřka se sem vrátíme. Úlovek probodej, ať si myslí, že jsi lovil oštěpem. Cestou se ještě podáváme na to oko."

V oku skutečně uvízlo jakési menší zvíře s ostny, které vypadalo jako kříženec králíka a dikobraza.

Mark ho sebral a pokračovali v cestě.

Do vesnice se vrátili až v noci. Obyvatelé stáli shromážděni kolem třímetrového sloupu, velice hrubě otesaného, zřejmě to měl být jakýsi totem.

Před totemem klečel šaman a cosi vykřikoval, ostatní zůstávali v uctivém odstupu. Když spatřili pozemšťany vlekoucí úlovek, bylo rázem po bohoslužbě.

Mark a Ray mlčky složili kořist Kiozovi k nohám. Náčelník uznale pokýval hlavou a nařídil ženám, aby připravili jídlo. S radostnými výkřiky se vrhly na ryby, vyvrhly je, nabodly na větve a začaly opékat nad ohněm. Děti na ryby sypaly různé byliny a brzy se nad vesnicí nesla pronikavá vůně pečených ryb, která Markovu čichu ve srovnání se včerejší večeří velice lahodila.

Válečníci se usadili kolem ohně ve stejném pořádku jako minulý večer. Tara podala lososa nejdříve otci, a když si odkrojil, nabídl Markovi.

S rozzářenými očima před ním poklekla a zašeptala: "Dnes v noci za tebou přijdu..."

Ten večer se najedli všichni - i ženy a děti.

Mark upozornil Raye, na jednoho malého kluka. Mohlo mu být tak pět let, seděl kus od ohně a vysával rybí hlavu s takovým póžitkem, jako by šlo o kdovíjakou pochoutku. "UŽ pro tenhle pohled stálo za to porušit zákon, nemyslíš?"

Po večeři šaman ustaraně zabručel: "Jak jste toho mohli tolik naloviti když obyčejnému lovcí trvá celý den, než uloví jednu jedinou rybu?"

"Můj přítel umí velice dobře zacházet s oštěpem," odpověděl Mark. "Copak nezabil dva raxuly?"

Šamana to příliš nepřesvědčilo. "Ale ten viril nemá žádnou ránu."

Mark pochopil, že čaroděj naráží na ostnatého králíka, a ukázal oko. "Použil jsem lest," dodal. Potom jim trpělivě vysvětloval, jak se kladou oka.

"To je velice důmyslné," pochvaloval si náčelník. "Obávám se, že bůh z toho nebude mít radost," povzdychl si šaman.

"Já takhle lovím už mnoho lun," namítl Mark.

"Zřejmě jsi měl veliké štěstí. Může se stát, že brzy potkáš božího posla a zaplatíš za svou odvahu.

Doufejme, že jeho hněv padne jen na tebe a ušetří naši vesnici."

Mark by byl rád se šamanem diskutoval, ale Kioz je přerušil: "Když jsme se najedli, půjdeme si lehnout a ráno vyrazíme opět na lov."

Šaman opět poklekl u totemu a Mark se odebral do své chýše.

"Kvůli tomu všemu jsem si zapomněl udělat matraci," zavrčel nespokojeně a natáhl se na své nepohodlné lože.

Už se mu zavíraly oči, když se k němu přitulilo tělo. "Musela jsem počkat, až všichni usnou,"

šeptala, Tara. "Včera to nešlo, ale dneska po té hostině usnuli všichni velice brzy."

Brzy dosáhla toho, po čem toužila, vzdychala slastí a Ray už dávno vypnul nahrávání:

Kioz zavedl logice opět k řece, ale tentokrát o něco výš po proudu. Ani dnes jim osud nepřál a nezahledli jediného lantise. Náčelníka neúspěch trápil, kráčel mlčky se skloněnou hlavou:

"Lantisové přešli jinam," postěžoval si po chvíli. "Asi se bojí raxulů. Možná si vyhledali jinou řeku."

"Tak proč nevyšleš lovce všemi směry? Pokud se lantisové přestěhovali, stačí jít za nimi a postavit si novou vesnici."

"To přece nejde," ohradil se zděšeně Kioz. "Bůh rozhodl, že naše vesnice bude tady. Nemůžeme odejít, to bychom ho rozhněvali!"

Přecházeli zrovna paseku, když zaslechli výkřiky a praskot lámaných větví. Z lesa vyběhlo mohutné zvíře a cestou vyvracelo stromy. Připomínalo pozemského slona, ale mělo krátký chobot, mnohem delší kly a tělo pokryté dlouhými šustivými šupinami.

"Tuk!" vykřikl Kioz a rozmáchl se oštěpem. "To je naše poslední šance!"

Chtěl mrštíť oštěpem, ale Mark ho zarazil. "Nemůžeš na něj zaútočit sám!"

"Musím ho zasáhnout do oka!"

"To je šílenství, zabije tě."

"Radši zemřít v boji než chcípnout hladu," prohlásil náčelník. Vytrhl se Markovi a rozběhl se proti zvířeti. Tuk se zastavil a věřil, malý chobot měl vztyčený. Když spatřil proti sobě lovce, vyrazil.

Kioz se zastavil. Počkal, až zvíře bude jen pár metrů od něj, pak uskočil a ze všech sil mrštíť oštěpem.

Pazourkový hrot zasáhl tuka kousek pod okem, ale bylo to jen lehké škrábnutí. Mohutné tělo do Kioze narazilo a náčelník se svalil do trávy. Náraz byl tak silný, že ztratil vědomí.

Tuk se po deseti metrech zastavil a otočil se. Mark si v tom okamžiku uvědomil, že může Kioze rozdupat.

"Rayi, na něj!" vykřikl a rozběhl se ke zvířeti.

Když tuk spatřil dva protivníky, zastavil se a vztekle zaryčel. Mark se k němu přiblížil zleva a zamířil na oko. Minul je o pár centimetrů. Ray našťestí zaútočil z pravé strany. Zabodl oštěp tukovi do oka a hrot zasáhl mozek.

Tuk pronikavě zatroubil, postavil se na zadní a převrátil se na zem. Mark uskočil na poslední chvíli. Zvíře sebou ještě několikrát škublo a potom znehybnělo.

Ray sebral svůj oštěp i Markův, Mark spěchal ke Kiozovi, který se právě probíral. Náčelník byl jen omráčený, nic vážnějšího se mu nestalo. Přijal nabídnutou pomoc a postavil se. Nevěřicně hleděl na tu ohromnou nehybnou masu. Mezitím doběhli i ostatní lovci. Ozval se jásot. Když se ujistili, že tuk je skutečně mrtvý, začali ho zpracovávat noži.

Mark odvedl Kioze ke stromu a posadil ho.

"Díky," vydechl náčelník. "Vaší zásluhou máme maso na několik týdnů."

"Jak ho dostanete do vesnice?" zeptal se Mark a nespouštěl oči z ohromného těla.

"Maso rozřežeme a na místě vyudíme. Ženské a děti ho pak odnáší."

Jeden lovec už uháněl do vesnice pro pomoc a ostatní rozdělávali ohromný oheň.

Mark je chvíli pozoroval.

"To je práce na hodiny a hodiny," řekl nakonec. "Nechceš s námi zajít k řece? Rád bych ti něco ukázal," navrhl náčelníkovi.

Náčelník souhlasil. Když došli na místo, kde Mark položil vrš, zjistili, že se do ní chytil nádherný stříbrný losos. Mark Kiozovi vysvětlil princip. "Můžete jich vyrobit víc, naklást je a máte zaručenou aspoň nějakou obživu, když bude slabý lov."

"To je velice hezké," pokýval hlavou Kioz, "ale takovou věc nemůžeme udělat. Bohu by se to nelíbilo. Když jsem byl malý, můj otec vymyslel něco podobného..."

"A...?"

"Přišel boží posel a zabil ho. Když jsme ho nesli do Jeskyně odpočinku, měl tvář vrásčitou a vlasy bílé."

Mark se zarazil a podíval se na Raye.

"Poslední expedice se o ničem takovém nezmiňovala. Ale možná byla s domorodci v příliš krátkém kontaktu..."

Mark ukázal na lososa. "Myslíš, že ho mám zase pustit?"

Kioz váhal. Několikrát si olízl rty, podíval se na slunce a opatrně se rozhlédl, jako by měl strach, že je sledují něčí neviditelné oči. "Možná to ani není nutné," řekl nakonec. "Hlavně to nesmíme říct moudrému muži. Včera mu ryby moc chutnaly."

"A dneska nám budou chutnat taky," podotkl Mark. "Ale do večera je ještě daleko..."

Mark dal Rayovi znamení. Android vytáhl rybu a vykuchal ji, zatímco Kioz s Markem rozdělali oheň. Když už zbyly jen kosti, Kioz ještě labužnický vysával rybí hlavu.

"Tu vrš nechám ve vodě," řekl Mark. "Když budete mít chuť na rybu, kdykoli si můžete přijít. Veškerá odpovědnost pak padá na mou hlavu, ne?"

Kioz se s úsměvem natáhl a spokojeně si poklepal na břicho. Aby ne! Vždyť sám snědl dobré tři čtvrtiny ryby!

"Já mám lepší nápad," řekl. "Ty a Ray jste prokázali, že jste velcí lovci. Proč byste se nepřidali k našemu kmeni? Všichni budeme rádi. Pochopil jsem," podotkl ironicky, "že Tara by s tebou možná ráda žila. Za pár let mě můžeš vystřídat. Aspoň si odpočinu. Až povedeš kmen ty, všem se bude dobře dařit, ale nesmíš zavádět nějaké novoty, které by pohoršily boha."

"A co když se jeho názor změnil? Od té doby, co jsem odešel od kmene, používám vrše, oka a jiné pasti a pořád jsem naživu."

Kioz se vyděšeně podíval k obloze a zašeptal: "A co když jsi měl jenom štěstí? Víím, že boží posel je určitě nablízku."

V jeho očích se objevil strach.

"Tvůj návrh, abych se přidal k tvému kmeni, je mi nesmírnou ctí, ale teď ho nemůžu přijmout. Nemám na to právo. Když jsem opustil svou vesnici, provázeli nás ještě dva přátelé. Jednoho dne nás rozdělila hrozná bouře. A od té doby je hledám."

Kioz sebou trhl. "Už je hledat nemusíš."

"Proč?" vyhrkl Mark. "Ve jménu našeho přátelství, mluv!"

Náčelník chvíli váhal, ale pak přece jen spustil: "Jsou tomu asi dvě lundy... Lovili jsme směrem, kde vychází slunce, nedaleko Prokletého kopce. zvěře bylo málo a i to málo nám uteklo. Přesto se nám podařilo poranit jednoho lantise. Šli jsme po jeho stopě a narazili jsme na mrtvá těla dvou mužů. Jeden se

hodně podobal Rayovi."

"To byl jeho bratr," řekl Mark. "A co ten druhý?"

"Ten druhý se setkal s poslem božím. Připomínal mi otce, když zemřel. Měl bílé vlasy a vrásčitou tvář."

"Nechali jste je tam?"

Kioz zavrtěl hlavou. "Když jsme dohnali lantise a dorazili ho, odnesli jsme je do Jeskyně odpočinku, aby je nesežrala divoká zvěř."

Mark celý zmatený chvíli mlčel a ani Kioz nic neříkal. Potom vstal. "Musíme se vrátit k lovcům," vzdychl si.

Kolem zabitého tuka vládl čilý ruch. Muži zvíře rozčtvrtili a nad třemi ohni visely kusy masa. Děti na oheň přihazovaly náruče voňavých bylin, z nichž se linul hustý dým.

Když muži usoudili, že maso je dostatečně prouzené, uložili je do sítě z lián, kterou nesly vždy dvě ženy.

V okolí postávali muži s oštěpy, aby zaháněli mrchožrouty přilákané pachem krve.

Když se naše trojice vracela k ohni, málem je k němu nepustila smečka tvorů podobných pozemským hyen. Vrčeli na ně a cenili zuby.

Ray jako obvykle zasáhl rychle a účinně. Dvě zvířata proklál oštěpem, popadl je za ocas a mrští jimi daleko do lesa. Ostatní se na ně okamžitě vrhli.

Nakonec zůstali na stráži jenom Mark a Ray a všichni lovci se plně věnovali uzení. Práce pokračovala rychle kupředu. Všichni se už těšili na večerní hostinu:

Slunce už klesalo nad vrcholky stromů, když Kioz dal povel k odchodu.

Rayovi slavnostně předali kly a chobot.

"Tomu, kdo zvítězil, patří čest a sláva," prohlásil Kioz.

Ray poděkoval a lavici se dali na pochod.

Mark si na záda naložil dobrých třicet kilo masa a brzy se ploužil na konci zástupu. Ray si toho po chvíli všiml a pomohl mu.

11

Večeře připadala Markovi přímo nekonečná. Nejdřív museli počkat, až šaman, klečící před totemem, mnohmluvně poděkuje bohu za jeho štědrost. Teprve pak nastala žranice. Mark si zpočátku pochutnával na dobře propečených kouscích jater a ledvinek. Už nemohl, ale Tara mu nosila stále další a další.

Přecpaný Kioz se nakonec odvalil do své chatrče a Mark už se těšil, že si konečně půjdou všichni lehnout. Nepočítal však s Tarou, která měla o spánku naprosto jiné představy. A Mark jejím přáním vyhověl. Co jiného mu taky zbývalo?

Když mu konečně usínala v náruči, něžně ji vyprovodil ze své chýše. Odcházela nerada, ale chápala, že nemá smysl, aby o jejich vztahu věděla celá vesnice.

Pozdě v noci se Mark vykradl ze své chatrče. U ohně podřimovali čtyři přejedení bojovníci. Rychle s Rayem vklouzli do lesa.

Když ušli asi kilometr, Mark se podíval na měsíc a řekl: "Do východu slunce to nazpátek v žádném případě nestihneme. Navíc jsem dost unavený."

"Můžeš si za to sám. Nemáš zbytečně plýtvat energií - víš na co."

"To máš sice pravdu, ale na druhou stranu tím člověk získá hromadu užitečných informací," namítl Mark.

"Vždyť já vím," vzdychl si Ray. "Použijeme antigrav?"

Nečekal, až Mark odpoví, popadl ho do náruče a zvolna se s ním vznesl nad stromy. Za dvacet minut ho složil u skal. Nalezli balvan, pod kterým se skrýval otvor.

Ray se do balvanu opřel a monolit, se kterým stěží hnulo šest lovců, se odvalil, jako by nevážil víc než deset kilo. Pod ním se ukázal asi třímetrový otvor. Mark se nad něj naklonil a okamžitě cítil hnilobný zápach.

Ray mu podal dva malé filtry, které normálně používali na ochranu proti nebezpečným plynům. "Strč si je do nosu."

Mark ho uposlechl. "Ještě bychom potřebovali nějaké světlo," zavrčel.

Android do šachty okamžitě posvítíl. Šachta vedla svisle do hlubin, její stěny byly hladké a lesklé.

"Jak je to asi hluboké?" zeptal se Mark. "Třicet dva metry," odpověděl obratem Ray.

"Takže se nám tvůj antigrav zase hodí. Dej se do toho:"

Andraid Marka popadl a zvolna se snášeli do šachty. Na dně ležela hromada lidských kostí.

"Připadám si jako vykradač hrobů," řekl Mark poněkud rozechvělým hlasem. "To jsou pozůstatky celých generací..."

Ray podobné pocity v žádném případě neměl a dal se rovnou do práce. Hned našel tělo nešťastného Kotze, kterého sem hodili včera. Odstrčil je stranou.

Za chvíli vykřikl a posvítil na tělo, které vypadalo nedotčeně. "To je přece Nortonův android! Takže jeho pán nebude daleko!"

Paprsek světla pomalu postupoval, až se zastavil na dost rozložené mrtvole. "A tady máme Nortona!"

Markovi se zvedl žaludek. "Jsi si tím jist?"

"Ještě má ochranný opasek."

Ray se shýbl. Prstem zajel do rozkládajícího se masa na krku a vytáhl z něj kousek plastiku s drátky. "A tohle je jeho hrtanová vysílačka."

"Má i ušní přijímač?" zeptal se Mark.

"Jistě. Chceš ho?"

"Ne. Ale tu vysílačku si nech. Má sériové číslo a poslouží jako důkaz, že jsme splnili misi. Dokážeš zjistit příčinu úmrtí?"

Ray se sehnul k tělu a prosvítil je rentgenovými paprsky, občas odebral vzorky tkáně. Postupoval metodicky, beze spěchu. Když se zdálo, že skončil, začal opět od začátku.

"Tak co?" začínal Mark ztrácet trpělivost.

"Ještě jsem neskončil," odvětil Ray. Náhle vstal, přešel k androidovi a obrátil ho naznak. Otevřel schránku s generátorem energie a s pamětí. Čas se vlekl.

Mark měl pocit, že je v šachtě už celou věčnost. Přes filtry se mu špatně dýchalo, Nehýbal se, věděl, že každý jeho krok by změnil desítky kostí v pouhý prach. Nakonec přece jen přešlápl. Jedna lebka pod jeho nohama křupla.

"Tak co je, Rayi?"

"Vím, že je to nemožné," prohlásil váhavě Ray, "ale všechny analýzy dospěly ke stejnému výsledku: Norton zemřel sešlostí věkem."

12

Mark měl pocit, že zešilel, nebo že androidovi přeskočily obvody.

"Kostra je artritická, všechny cévy zkomatělé," vysvětloval Ray a rychle dodal: "Stejným způsobem zemřel i android. Generátor má vytlučený, jako by bez přestávky běžel sto let."

"Třeba měl únik energie..."

Ray zavrtěl hlavou. "To není všechno. Opotřebované měl i obvody."

"Pojďme odtud radši pryč," vzdychl si Mark. "Potřebuju se nadechnout čerstvého vzduchu."

Ray se zarazil. "To je zvláštní... Vnímám proudění vzduchu..." Pomalu osahával světlem stěny šachty. Za jednou hromadou kostí po chvíli objevil jakousi jeskyni. Odhrnul kosti nohou a vlezl do chodby široké asi pět metrů a vysoké čtyři. Mark ho následoval. Ušli asi sto metrů, když narazili na zával.

"Podivné," poznamenal Ray. "Jako by tady zapracoval dezintegrátor...", a pozorně zkoumal stěny.

"Taky mi to tak připadá," souhlasil Mark. "Ale dál se zřejmě nedostaneme. Já chci už ven."

Vrátili se tedy a Ray přivalil balvan zpět na místo. "Do rána zbývá ještě hodina," poznamenal Mark a podíval se na ztemnělou oblohu. Měsíc už zašel. "Máme co dělat, abychom se vrátili do vesnice."

Ray ho popadl do náruče a zapnul antigrav. Za necelou půlhodinku byli na kraji vesnice. Strážé u ohně dál podřimovaly, takže si jich nikdo nevšiml. Mark se hned natáhl na zem. "Doufám, že se teď aspoň dvě hodinky prospím."

Když otevřel oči, slunce už urazilo pěkný kus své dráhy. Cítil se nevyspalý, protože ho sužovaly těžké sny. Ray mu podal tykev plnou vody. "Vypij to, rozpustil jsem ti do toho něco na posilněnou."

"Díky."

"Kdy vypadneme?" zeptal se Ray. "Naše mise skončila. Máme důkaz o Nortonově smrti."

Mark si odkašlal. „Obávám se, že nám mise teprve začíná. Jak mám senátorovi vysvětlit, že mu synovec skonal sešlostí věkem? Sežral by mě zaživa! Nebude nám věřit, i když mu předložíme vysílačku, a přesvědčí prezidenta, aby sem poslal armádu. To by byl konec!"

"Domorodců?"

"To taky, ale i vojáků. Hrozila by jim stejná smrt jako Nortonovi. Musíme zjistit příčinu úmrtí."

"Ale už nemáme moc času. Jsme tady celý týden. Jak chceš pokračovat?"

Mark si podepřel hlavu do dlaní a uvažoval nahlas: "Norton zřejmě nebyl v žádné vesnici. Našli ho někde mezi touto osadou a kopcem, kde nikdo nežije. Měl asi v plánu tuhle vesnici navštívit. Z opatrnosti přistál hodně na východě. A krátce potom se mu něco přihodilo."

"Tak by to mohlo být," uznal Ray. "Vyrazíme tedy k tomu Prokletému kopci?"

"Moment! Zapomněli jsme na jeden důležitý detail: Co je to ten posel boží?"

"Pověra nebo legenda," prohodil opovržlivě android.

"Ale každá legenda má nějaké pravdivé jádro. Kioz povídal, že Norton vypadal úplně stejně jako jeho otec."

"No a?"

"Buď tady došlo k jakémusi urychlenému stárnutí, a tím pádem musíme kopec prozkoumat, nebo se jedná o lidský zásah a my musíme vypátrat původce."

"A jak na to chceš jít?"

Mark se zašklebil. "Jak jsem pochopil, onen bůh je velice konzervativní a má velice nerad jakékoli novinky. Mám pocit, že přijdu na něco převratného..."

"Ne abys překročil zákon o nevměšování," strchoval se Ray.

"Budu se držet v mezích, neboj se," rozesmál se Mark. "A pak - senátor Cartney mi dovolil všechno."

Venku náčelník nadšeně debatoval se šamanem. Šaman se však tvářil ustaraně a pořád vrtěl hlavou. Vtom Kioz spatřil Marka s Rayem a zavolal je k sobě. "Právě jsem mluvil s moudrým mužem, že byste se přidali k našemu kmeni. Zatím není příliš nadšený, ale souhlasí, abyste zůstali, dokud nesníme tuka. Máte na něj právo, protože jste ho zabili."

"Děkuji vám, ale i my si to musíme všechno promyslet. Ještě nevím, jestli s vámi zůstaneme, nebo ne. Zatím bychom se rádi vypravili do lesa. Možná že ještě něco ulovíme."

Kioz se rozesmál. "Jen doufám, že ne dalšího tuka. To bychom pak měli tolik jídla, že by nám narostla břicha a už bychom nemohli lovit."

Mark postupoval lesem dobrou půlhodinu a pozorně sledoval vegetaci. Nakonec našel houževnatou vysokou travu, podobnou té, již ženy používaly k sešívání kusů kůže. Usekl několik stonků a začal je splétat.

"Rayi, najdi mi asi dvoumetrovou větev a pěkně pružnou."

"Proč neřekneš rovnou, abych ti udělal luk a šípy?" posmíval se mu Ray. "Měl bych to mnohem rychleji."

Mark se rozesmál. "Máš vlastně pravdu. Takže pusy se do díla a já si zatím hodím dvacet."

Za dvě hodiny android Marka vzbudil a pyšně mu předvedl výsledek své práce.

Mark se chopil luku, nasadil šíp s pazourkovým hrotem a namířil na strom.

"Zesil si pole," doporučil mu Ray.

Mark ho neposlechl a vystřelil. Šíp se zarazil do kmene, ale tětíva Marka bolestivě šlehla přes zápěstí.

"Já vím, zapomněl jsem na chránič," zabručel Mark. "Najdi mi něco."

Android odřízl od suknice kousek kůže a obtočil ji příteli kolem zápěstí.

"Teď mi ukaž nějakou zvěř," žádal spokojeně Mark.

"Všiml jsem si, že na některých stromech žijí ptáci, kteří připomínají velké kohouty," nadhodil Ray.

Šli asi deset minut a Ray ukázal na strom. "Tamhle na té větvi. Asi metr od kmene," zašeptal.

Mark pečlivě zamířil. Vyletěl šíp a srazil ptáka na zem.

"A můžeme do vesnice. Návnadu máme," zajásal Mark. "Teď už půjde jen o to, jestli se posel boží chytí. Na zpáteční cestě sestřelil ještě dva kohouty."

Kioz si hověl před chýší, podřimoval a krátil si čas do večere: Vzbudil ho jásot dětí poskakujících kolem Marka a Ray.

Mark uctivě složil úlovek u náčelníkových nohou.

"Jak se ti podařilo ty ptáky zabít? Vždyť ti pokaždé s křikem prchnou, sotva se k nim člověk přiblíží."

Mark mu ukázal luk a vysvětlil, jak se s nim zachází. Na ukázkou střelil do zavěšeného kusu masa.

"To by nám náramně usnadnilo lov," povzdychl si Kioz.

"Je to ale proti zvykům," ozval se hned šaman, který se k nim tiše přiblížil a sledoval je. "Teď už se musíš, Marku, obávat božího hněvu," pokračoval. "Před večeří půjdu vzývat boha, abych zmírnil jeho hněv."

Lovci se postupně scházeli a prohlíželi si luk a šípy. Rádi by si ho byli vyzkoušeli, ale měli strach z božího trestu.

"Obávám se, že moudrý muž má pravdu," řekl Kioz. "Jako bych viděl zase svého otce, jakou měl radost, že ulovíme více zvěře... Ale bůh tomu bohužel nechtěl. Mám obavy, že tě brzy budu doprovázet na poslední cestě, Marku."

"Zatím jsem ještě naživu," zasmál se Mark, aby rozehnal chmurnou náladu. "Uvidíš to při večeři."

"Jen se nerouhej," pokáral ho náčelník.

"No dobře. Ale teď mi něco řekni o tom Proklatém kopci. Proč se tak jmenuje?"

"On je skutečně prokletý. Kdykoli se k němu nějaký lovec odvážil, už se nikdy nevrátil. Věř mi. Ani jeden z nich! A že se jich o to pokusilo hodně. Neptej se mě dál, prosím. Mám pocit, že urážím bohy."

13

Mark zamyšleně zalezl do chýše. Tara tam už na něj čekala. Chtěl ji obejmout, ale ona ho něžně odstrčila.

"Slyšela jsem, co říkal otec a moudrý muž," řekla s poněkud tajemným výrazem ve tváři. "Posel boží může přijít každou chvíli. Chtěla bych ti něco ukázat. Chvíli počkej a potom za mnou přijď do lesa. Půjdu za zapadajícím sluncem."

Víc už neřekla a vyběhla z chatrče. Mark chvíli počkal a potom vyšel rovněž. Ray ho beze slova následoval.

Za čtvrt hodiny našli Taru. Popadla Marka za ruku a rychle ho táhla za sebou. Ušli tak dobrý kilometr mlčky, potom se mladá žena zastavila před hustým trnitým keřem, na kterém rostly podivné červené plody, tvarem připomínající citrony. Mark se domníval, že je chce jíst, a přistoupil blíž, aby jeden utrl.

"Počkej!" vykřikla. "Já sama!"

Opatrně natáhla ruku a dávala, pozor, aby se nepíchla. Nakonec se jí podařilo jeden plod uchopit a stejně opatrně zase vzdálila ruku od keře.

Ray zatím nenápadně zkoumal keř a informoval Marka: Trny mají v sobě jakousi neznámou látku, která je velice žíravá.

Tara si klekla a položila plod na plochý kámen. Z opasku vytáhla pazourek a opatrně odřezávala konec plodu. Šlo jí to pomalu a Mark jí chtěl pomoci. Vytáhl dýku, ale Tara zavrtěla hlavou.

"Počkej, zůstaň, je hrozně nebezpečný."

Odrízla konec a plod zmáčkla, až z něj ukápl trochu šťávy na kámen. Na kameni to začalo vřít a zvedl se čpavý naružovělý dým. Za dvě minuty užaslý Mark zjistil, že kámen je skrz naskrz propálený.

Tara poodešla o několik metrů a začala hrabat pod jedním stromem.

Ray využil toho, že dívka nedává pozor, a popadl červený citron. Ukápl trochu šťávy na hrot oštěpu, který měl z falešného pazourku.

"Rozežirá i plastotitan," hlásil Markovi. "Je to nějaká organická kyselina, tisíckrát silnější než sírová. bohužel ji nemůžu analyzovat, to by moje detektory nepřežily."

"Pokud to půjde, vezmeme vzorek na Zemi. Mohlo by to být zajímavé."

"Já ti nevím. Podobnou substanci objevil před několika stoletími jakýsi kosmický dobrodruh, nazval ji tenkrát rox. V té době se o nějaké analýze nedalo ani mluvit."

Tara radostně vykřikla. Vyhrabala kožený pytel a z něj vytáhla dřevěnou krabičku. Zvedla víčko a ukázala Markovi asi deset hliněných kuliček.

"Sork byl můj přítel a měli jsme žít spolu, kdyby ho Rilos při mém únosu nezabil. Sork objevil sílu zuku. Napadlo ho, že přimíchá šťávu do mazlavé hlíny, kterou potom usušil na slunci. Když se kulička hodí zvířeti na hlavu, rozbije se, šťáva se vylije a zvíře usmrtí."

"Ale ta žiravina zvíře sežere, ne?"

"Ne, dobré tři čtvrtiny zbudou. Sork se bál ukázat svůj objev moudrému muži, a proto ho skrýval tady."

"Proč mi o tom povídáš?"

"Myslela jsem, že bys jím mohl přemoci božího posla. Je zlý! Třeba ho přemůžeš..." Ukázala Markovi kožený řemínek. "Sork si myslel, že tímhle bude ty kuličky vrhat. Cvičil se s kameny, ale nikdy jsem nepochopila, jak to dělá."

Mark se podíval se zájmem na prak a potřásl hlavou.

"Ty bys to uměl?" zeptala se Tara a v hlase jí zazněla naděje.

"Myslím, že ano," usmál se.

Shýbla se opatrně pro krabičku a podala mu ji. "Nech si ji. Nikdo se tě nebude ptát, co v ní je. Řekneš to moudrému muži?"

"Nemyslím, že je to nutné. Nepatřím k vašemu kmeni, takže nemám k moudrému muži žádné povinnosti. A ty taky mlč. Nechci, abys měla nějaké nepříjemnosti."

"Neboj se o mě. Ale teď už se musím vrátit do vesnice. Chvilí tady počkej. Bude lepší, když se nikdo nedozví, že jsme byli spolu. Přijdu večer za tebou."

Když zmizela mezi stromy, Ray řekl: "Dej to sem. Kdyby se ten zuk najednou vylil, pěkně se popálíš."

Vtom se android zachvěl: "To je zvláštní," zabručel.

„Co se stalo?" chtěl vědět Mark.

"Když jsem tak pozoroval toho šamana, jak si kleká k modlitbě, napadlo mě podívat se na totem rentgenem. Na vrcholku je ve dřevě cosi kovového. Možná je to vysílač..."

Ted' sebou trhl pro změnu Mark. "Určitě? Proč jsi mi to neřekl dřív?"

"Chtěl jsem si být jistý. Zapnul jsem detektory a vyslal množství gama záření. A teď jsem zachytil kratičký signál."

"Vrat'me se," rozhodl Mark. "Musíš ten totem prozkoumat pořádně."

"A co myslíš, že jsem chtěl dělat? Jenže tys mě vytáhl na tuhle vycházku do lesa, i když uznávám, že tak docela bez užitku nebyla."

Mark šel zamyšleně za androidem. Ve vesnici už hořel velký oheň a na něm se pekla pořádný kus masa.

Mark usedl vedle Kioze a Ray se uvelebil o kus dál mezi dvěma bojovníky, přesně naproti totemu.

Nehodovalo se tak dlouho jako předešlý večer, ale Mark jen žasl, jaké množství masa se do domorodců vejde, zvlášť do Kioze. Pro samé žvýkání neměli naštěstí čas mluvit.

Třebaže jídla bylo dost, Kioz se tvářil zachmuřeně. Střídavě se potají díval na Marka a na šamana. Když ohryzali i poslední kost, náčelník se mlčky odebral do své chýše.

Mark ho napodobil. Zakrátko za ním dorazil Ray.

"V ústech té masky na vrcholu je objektiv, který zaznamenává vše, co se tady děje. Navíc je tam vysílač. Přijímač se mi bohužel nepodařilo lokalizovat."

Mark potřásl hlavou. "Já to nechápu. Pokud jsou na téhle planetě vyvinutější bytosti, proč se neukážou?"

A ze satelitu bychom přece museli zaregistroval nějaký zdroj energie, ne?"

"Možná jsou taky, z jiné planety a taky jen pozorují, stejně jako my."

"Proč by jim pak bránili ve vývoji? A kdo jsou ti poslové boží?"

"Že by jakýsi druh otroctví?"

"Ale proč? Nikde jsme nenarazili na nějakou těžbu přírodních zdrojů."

"Těžko říct, nemám z čeho vycházet," namítl Ray.

Do chýše vklouzla Tara a přerušila tichou konverzaci. Android jen zvedl oči ke stropu. "Jdu se na tu kameru podívat zblízka. Aspoň nemusím přerušovat záznam."

14

Marka probudil ze spánku jakýsi křik. Zív! a vstal. Slunce vycházelo a prostranství před chýšemi se už hemžila lidmi, kteří utíkali na všechny strany.

"Boží posel... boží posel..."

Nikdo z kmene neměl zřejmě dostatečně čisté svědomí, aby se před onoho tajemného posla mohl bez bázně postavit:

Před chýší stál Ray a díval se.

"Překontroluj si pole."

Prostranství se zcela vyprázdnilo. Vytratil se i šaman. Vysvětlení celé té paniky nedalo na sebe čekat. Blížil se pomalu jakýsi válečník. Byl vysoký, jen v prosté kožené sukničce, v ruce třímал ohromný kyj. Plet v obličeji měl velice hladkou, až lesklou, a bez vousů. Rysy měl jakoby ztuhlé a oči otevřené dokořán. Trhavým pohybem mířil k pozemšťanům. Když k nim došel na dvacet metrů, prohlásil chraplavým a trochu plechovým hlasem: "Urazili jste boha, svého pána, a čeká vás trest!" Pomalu zvedl kyj.

Mark spíš pobaveně držel oběma rukama oštěp a chtěl proti němu vyrazit.

"Pozor! Pole na maximum! To není člověk, ale android!" varoval ho Ray.

Mark instinktivně sjel rukou k přezce. Z Rayovy paže vyšlehl fialový záblesk a android - posel boží se vypařil. Další záblesk zrušil vrchol totemu.

"Proč tak surově?" protestoval Mark. "Zničil jsi veškeré stopy."

"V tom kyji bylo nějaké neznámé zařízení. Měl jsem o tebe strach."

"Ale proč? Ochranné pole jsem měl na maximum."

"Já vím ale možná by to nestačilo. Celou noc jsem studoval záznamy z Jeskyně odpočinku, jak jí říkají. Nevšiml jsem si poprvé některých detailů. Norton měl přece opasek stejně jako ty. Baterie byla sice vybitá, ale všiml jsem si, že byla nastavena na maximum. A přesto zemřel. Stejně tak tomu bylo i s androidem. Proto jsem nechtěl riskovat."

"Díky," ušklíbl se Mark. "Ale proč jsi zničil i totem?"

"Usoudil jsem, že není třeba, aby se pánové toho androida dozvěděli, co se tady stalo."

"Jenže takhle je nenajdeme," namítl Mark.

"To bych neřekl," odporoval mu Ray. "Nechci se nijak chlubit, ale ten anděl smrti byl mnohem primitivnější než já. Šel velice nejistě a pomalu. Luk jsi předvedl teprve včera. Z toho soudím, že mohl být na cestě nanejvýš dvanáct hodin."

"To máš pravdu, ale i tak nám zůstává pěkný kus terénu na průzkum."

"Možná ani ne. Všiml sis, že přišel od východu?"

"Samozřejmě!"

"A proč by obcházel vesnici?"

"To nevím."

"Tak vidíš. Prokletý kopec je navíc odtud na východ. Myslím, že tam se nám všechno objasní..." Ray se odmlčel a pak dodal: "Anebo dopadneme jako Norton."

"Myslím, že se s kmenem rozloučíme," prohlásil Mark.

V té chvíli vyšla z lesa Tara, která překonala strach z božího posla, protože se mnohem víc bála o Marka. Když ho spatřila živého, radostně vykřikla. Vrhla se mu kolem krku, líbala ho a Mark už tušil, kde radostné shledání nejspíš skončí.

Pracně se jí vytrhl, protože z lesa už vycházel i Kioz a šaman. Rozhlédli se, a když posla božího nikde neviděli, opatrně se blížili k vesnici. Šaman se tvářil tak vyjeveně, že se Mark neubráníl úsměvu.

Kioz Markovi stiskl ruku. Měl upřímnou radost. "Nahnals mi ale strach, příteli," řekl. "Takže posel boží si nepřišel pro tebe." Zalekl se, protože si v té chvíli uvědomil, že posel tedy přišel pro někoho jiného, třeba dokonce pro něj.

Markův mozek pracoval na plné obrátky. Mrkl na Raye a ten pochopil, že má přerušit nahrávání. Vzdychl si a poslechl. Jinak by si to jeho přítel na Zemi vypil.

"Velký náčelníku," řekl Mark, "onen posel si přišel skutečně pro mě. Dlouho jsme spolu hovořili a nakonec uznal, že jsem se zachoval správně." Raději se nedíval na Raye, který ho pozoroval s pobaveným výrazem, a pokračoval: "Uznal, že smíme používat vrše, oka, a dokonce i luky s šípy." Šaman se zachmuřil.

"Na důkaz svého souhlasu si posel odnesl vršek vašeho totemu. Pokud ho necháte, jak je, jste svobodní v jednání."

Mark si to mohl dovolit. Ať už se za androidem skrýval kdokoli, teď nemohl vesnici sledovat:

"Ale kdyby se jednoho dne totem změnil, třeba jen v maličkosti, pak se musíte vrátit ke zvykům svých předků."

Šaman nevěděl, jak se zachovat. Střídavě se díval na totem a na Marka, jako by doufal, že je to všechno je jenom omyl. Takové náhlé změny, které jistě ovlivní chování celé vesnice a možná ho připraví o autoritu, ho silně zneklidňovaly.

Kioz se netajil svou radostí. "V tom případě se už klidně můžeš přidat k našemu kmeni. Naučíš nás všechny ty nové zázraky a my už nikdy nebudeme mít hlad."

Mark se podíval na Tařinu šťastnou tvář a sevřelo se mu srdce. Takhle se cítil při každé misi, když se musel rozloučit s těmi, kteří mu dali své přátelství nebo lásku. Smutně potřásl hlavou. "Posel boží si dal bohužel podmínku. Ray a já musíme odejít."

Šaman se rázem uklidnil a Taře vhrkly slzy do očí. Mark si zašel do své chýše pro luk a šípy. "Tohle je můj dárek na rozloučenou, náčelníku Kiozi. Jsi jej hoden a dokážeš vyrobit spoustu dalších. Vrš je stále ve vodě a jsem si jist, že tě v ní čeká pěkný losos. Stejně tak je tomu s oky."

Podíval se na Taru a poklepal si na váček, který měl kolem krku. "A tohle si vezmu jako památku na tebe. Mějte se blaze, přátelé."

Tara se k němu chtěla vrhnout, ale Kioz ji pevně uchopil za ruku: "Necht' tě bůh ochraňuje," řekl. "Nikdy nezapomeneme na tvou návštěvu, která nám navždy změnila život."

Mark se rázně vzdaloval a Ray mu za zády bručel: "Jsem moc zvědavý, čím nahradím tuhle dlouhou přestávku v záznamu."

15

Kolem poledního si Mark dopřál odpočinek. Uplynuly už tři hodiny od chvíle, kdy odešli z vesnice.

Cucal posilující tabletu, kterou dostal od Raye, a nahlas uvažoval: "Nešlo by to rychleji s antigravem?"

"Šlo, ale nejsem si jist, že by to bylo to nejlepší řešení," odpověděl Ray. "Číhá na nás nějaké nebezpečí a my nevíme jaké. Mohli bychom dopadnout jako Norton. Když poletíme, mohli bychom vletět po hlavě do pastí. Když půjdeme pěkně pěšky, spíš si všimneme nebezpečí včas."

"Asi máš pravdu," vzdychl si Mark. "Takže jdeme dál."

Pokračovali tak až do odpoledne. Les byl stále hustší a místy zcela neprůchodný. Aby se vyhnuli zdoluhavému obcházení, Ray prořezával cestu laserem, a to od chvíle, kdy málem vrazili do kelama, který číhal na svou oběť. Ray ho zahnal paprskem.

Zvíře utíkalo na východ a proráželo cestu bujnou vegetací, takže mohli postupovat mnohem rychleji.

Potom však kelam změnil náhle směr a Ray musel znovu prořezávat cestu sám. Krátce před západem slunce dorazili k dost široké a bouřlivé řece, která zřejmě tekla od oné hory, kterou chtěli probádat.

Mark si s neskrývaným potěšením dopřál koupel. Potom se vystavil posledním slunečním paprskům, aby oschl.

"Docela bych si dal k večeři pečenou rybu," poznamenal.

Android jen kývl hlavou a za necelých deset minut se vrátil s velkou pstruhovitou rybou. Jako nějaký šéfkuchař ji vyvrhl a rozdělal oheň. Netrvalo dlouho a mohl oznámit: "Pane, vaše večeře se podává!"

Mark se s chutí najedl, a když nastala noc, natáhl se a zavřel oči. Věděl, že Ray nad ním bude bdít. Ještě než usnul, vzpomněl si na Taru. Docela mu chyběla.

Po východu slunce se opět vydali na cestu. Pokračovali proti proudu řeky.

"Hora, k níž jdeme," řekl Ray, "není podle topografických záznamů nijak vysoká. Měří stěží šest set metrů. Divím se, kde se tady nabralo tolik vody."

Před polednem dostali odpověď. Řeka najednou končila. Přesněji řečeno vyvěrala z ohromného kráteru.

"Bude to zřejmě podzemní řeka," usoudil Ray. Horu či kopec už viděli. Připomínala prs obrostlý lesem ještě hustším, než jakým prve procházeli. Na úpatí rostla tráva.

Mark se posadil na vyvrácený kmen a ponořil se do úvah.

"Až si odpočineš, půjdeme dál, abychom se dostali na vrchol, dřív než přijde noc," navrhl Ray.

Mark však zavrtěl hlavou a ukázal na mladého lantise, který se pokojně popásal v trávě. „Nejdřív by mě zajímalo, proč se to zvíře pase na tak ubohé trávě, když u lesa má mnohem vyšší a šťavnatější."

„Možná je krátkozraké," poznamenal Ray.

"Anebo mu instinkt napovídá, že mu tam hrozí nebezpečí."

Android zaktivoval všechny své detektory. "Nic tam není," konstatoval asi po třiceti vteřinách, "ale brzy uvidíme."

Z čela mu vyšlehl blesk a zasáhl lantis do zadku. Zvíře sebou trhlo a rozběhlo se ke kopci.

Dvacet metrů před ním se náhle zastavilo. Zdálo se, že má kolem sebe zelenkavou auru. Trvalo to jen chvíli. Zelené světlo se rychle ztratilo. Lantis pomaloučku ustoupil několik kroků. Hnědá srst mu jakoby zjasněla. Vydal podivný ostrý zvuk a přední nohy se mu podlomily, jako by mu tělo nesmírně ztěžklo.

Dvakrát se pokusil vstát, ale marně. Potom se převrátil na bok. Ještě sebou několikrát škubl a znehybněl.

"Zemřel, a zřejmě stářím," konstatoval klidným hlasem Ray.

"Myslíš, že je to tím nazelenalým světlem?"

"Určitě. Je to zvláštní vlna, kterou se mi nepodařilo určit, ale příště ji už rozeznám, protože vyvolává zvláštní chvění molekul vzduchu."

"Odkud vyšlo?"

Ray ukázal prstem na několik stromů. "Zdroje jsou schovány v korunách stromů. Zhruba každých sto metrů jeden, což znamená, že mají i takový dosah. Tady nám nic nehrozí."

"Myslíš, že by ty zdroje šly nějak zničit, abychom mohli dál?"

"To určitě, ale zase by to vzbudilo pozornost našich případných protivníků. A navíc by to bylo dost nebezpečné, protože si nejsem jistý, že bych dokázal všechny zdroje včas lokalizovat. To bychom museli obětovat celé stádo lantisů. Ale i kdybychom se na kopec dostali, zřejmě na tu záhadu nepříjdeme."

"Jak to?" namítl Mark. "Něco tam přece být musí. Proč by ten kopeček někdo tolik chránil, kdyby na něm nic nebylo?"

"Nevzrušuj se. Jenom jsem řekl, že na tom kopci nic nenajdeme. Mám v paměti detail krajiny, jak ji pořídil Norton. Nejsou tady ani zdroje kovových rud, ani zdroje energie. Podle mě řešení není na kopci, ale v něm."

Mark chvíli nad tímto zdánlivě neřešitelným problémem uvažoval.

"Myslím, že už vím, jak Norton zemřel. Z opatrnosti přistál hodně daleko od vesnice, tedy někde tady, protože je to jedna z mála oblastí, kam nikdo nepříjde."

"To je jenom domněnka."

"Ne tak docela. Antigravitační reaktory modulu zanechávají na zemi stopy, mění tak trochu magnetické pole. A tady jsem si toho všiml. Norton a android to dostali, hned jak modul odstartoval. Určitě nezemřeli tak rychle jako lantis a ještě ušli pěkný kus cesty, než je zlomilo stářím. Potom je našel Kioz a jeho lidé."

Mark smutně pokýval hlavou. "Máš pravdu jako vždycky, ale náš problém kdovíjak neřeší."

„Zatímco jsme se takhle bavili, něco mě napadlo. Vzpomínáš si na tu zavalenou chodbu, kterou jsme objevili v Jeskyni odpočinku?"

"Jasně. A co je s ní?"

"Nic tě nenapadá? Nepřipomínala ti něco?"

Mark se zamračil. "Připomínala metro nebo nějakou podzemní chodbu, jakých jsme vykopali na Zemi tisíce."

"No právě. Navíc jsem si uvědomil směr, kterým chodba vede. Vede přímo ke kopci, abys věděl."

"Myslíš, abychom se tam vrátili? Musíme se ale dostat přes ten zával. Pro tvůj dezintegrátor by to neměl být problém."

"Proč bychom se vraceli tak daleko? Jednodušší bude, když se na tu chodbu napojíme rovnou tady."

"A dokážeš ji najít, pokud vůbec existuje?"

"Myslím, že by to šlo, ale musíme počkat na noc. Abych zjistil, kudy vede, musím použít antigrav. Nechci, aby si nějaký lovec všiml létajícího člověka."

Mark byl celý netrpělivý. "Na Zemi taky existuje legenda o Ikarovi a náš přirozený vývoj to nijak neovlivnilo."

Ale Ray byl neoblomný. "To není důvod, abychom narušovali zákon o nevměšování. Odpočín si, zdřímni si a já zatím půjdu na lov. Aspoň ušetříme tabletky. Kdo ví, jak dlouho tahle mise ještě potrvá."

Markovi nezbyvalo nic jiného než se podřídít. Nastavil si opasek na maximum, natáhl se a zakrátko usnul. Probudila ho příjemná vůně pečeného masa. Posadil se, protřel si oči a zvolal: "Mám pocit, že

umírám hladu. Cos' mi připravil?"

"Takovou tu slepici, co hřaduje na stromech. Máš-li chuť, můžeš si osvěžit myšlenky v řece. Pečínka bude hotová za pět minut."

Mark využil posledních slunečních paprsků a vrhl se do osvěžující studené vody.

Když se vrátil k ohni, večere byla hotová. S chutí spořádal půlku slepice. Když pečlivě ohryzal stehýnko, blahosklonně se otázel: "A co máme na programu dál?"

"Ty si půjdeš lehnout a já se dám do práce. Už je tma a nikdo mě neuvidí."

"No dobře, ale jestli Khov zjistí, jak si tady válim šunky, klidně mi škrtne týden dovolené."

16

Ray jemně zatřásl Markem hned po svítání. Mladý muž se pomalu zvedl a usmál se, když viděl, jak mu android servíruje plnou láhev vody. Ladně se napil a opláchl si obličej, aby si zbystřil myšlenky.

"Tak co? Na co jsi v noci přišel?"

"Moje hypotéza se potvrdila. Objevil jsem chodbu, která vede přímo pod kopec."

Mark vyskočil na nohy, ale Ray ho zase stáhl na zem.

"Aspoň se v klidu nasnídej. Měl jsem co dělat, abych ti tu druhou půlku zachránil před všelijakým hmyzem a nočními dravci."

Mark zhltnul zbytek slepice a vstal, hoře zvědavostí. Následoval Raye do lesa.

Když ušli asi kilometr, Ray mu vysvětloval: "Radši jsem se do toho pustil tady v lese, není sem tak vidět."

Brzy došli k hlubokému výkopu - to byl výsledek androidovy dokonalé práce s dezintegrátorem.

"Chyb se mě kolem krku. Snesu tě," vybídl Marka Ray. "Chodba je pětadvacet metrů pod povrchem."

Zapnul antigrav a zvolna se snesl ke vchodu do tmavé chodby. "Všimni si, že hornina je i tady hladká, jako by ji opracoval dezintegrátor," upozornil Marka.. Potom si zapnul reflektor na čele a věšel do teplé a vlhké chodby.

Ušli tři sta metrů a narazili na zával. Ray ukázal asi na metrový otvor. "Musel jsem to prorazit dezintegrátorem. Ale chtěl jsem šetřit energii, tak si dávej pozor, ať se nepraštíš do hlavy."

Vklouzli do tunelu. V podřepu se postupovalo velice špatně a Markovi stékaly po tváři potoky potu.

Naštěstí po stu metrech zával skončil a znovu pokračovala chodba.

Šli asi dvacet minut.

"Teď jsme pod chráněným pásmem. Myslím, že od této chvíle musíme být zticha," upozorňoval Ray.

Netrvalo dlouho a byl před nimi další zával. Ray zapnul dezintegrátor a razil jím cestu. V chodbě bylo stále tepleji a špatně se dýchalo. Po deseti minutách byla cesta volná. Když prolezli závalem, čekalo je překvapení ohromná jeskyně.

"Řekl bych, že tady bývalo jakési podzemní město," usoudil Mark.

"Přesně tak," souhlasil Ray a posvítíl na trosky staveb. Zvědavě si prohlíželi pozůstatky jedné stavby, z níž zbyl jen obdélníkový půdorys.

"To je zvláštní," poznamenal Ray, "je tady hodně stop kyslíčníků kovů. Jako by tady bývala nějaká továrna."

"A kdy to bylo?"

"Těžko říct. Soudím, že tak před tisíci lety."

Dvě hodiny chodili mrtvým městem, až došli na břeh řeky.

"Takže tady začíná naše řeka...", pravil Ray.

Mark si sedl na cosi, co připomínalo zbytky betonu.

"Já už ničemu nerozumím. Tohle město je tedy tisíc let mrtvé. Domorodci je postavit nemohli, a ti, co řídí androidy, tady určitě nebydlí. Co když pátráme na špatném místě?"

"Lepší bude, když si problém vymezíme," šel na to Ray s logikou stroje. "Těžko si lze představit, že se tady paralelně vyvíjely dvě civilizace. Doba kamenná na povrchu a v podzemí novověk... Ale je možné, že když lidé vyšli z podzemí, jejich civilizace začala upadat."

"To je jen hypotéza."

"Ano."

"To je paráda!" posmíval se Mark. "Už vidím senátora Cartneyho, jak ti to žere. A hned nato tě nějaký

škrabal z kanceláří pošle do výslužby."

"Ale stejně si myslím, že to zas taková blbost není," trval Ray na svém. "Když ses na lodi probudil, pochvaloval sis, jak mají jednoduchý jazyk. Jenže já se jím zabýval hlouběji a všiml jsem si, že zas tak jednoduchý není. Mají spoustu zdánlivě nelogických obrátů. To by nasvědčovalo tomu, že se tento jazyk vyvinul z mnohem bohatšího jazyka."

"Děkuje za přednášku z lingvistiky. Ty jsi hotový de Saussure!" rýpl si Mark. "Ale co ty zdroje zeleného záření a co ten android? Rád bych se setkal s těmi, co ho poslali."

Ray na to nic neříkal, ale Mark věděl, že se v něm usilovným přemýšlením málem přepalují obvody.

"Mohli už dávno zemřít, ale jejich dílo přetrvává," nadhodil Ray.

"Co tím chceš jako říct?"

"Tady jsou jen ruiny a biodetektory nic neodhalily. Ten android byl ale skutečný. A co když poslední z oněch lidí vytvořili jakousi ochranu řízenou elektronickým mozkiem, který dál pracuje? A tak to půjde dál, dokud mu někdo nezmění program nebo dokud mu nedojde energie"

"Takže podle tebe ty androidy řídí nějaký počítač..."

"A proč ne? Ale jestli je tomu skutečně tak, pak nemá smysl hledat nějaké biologické stopy, ale zdroj energie."

Mark prudce vstal. "Tak proč ho nehledeš?"

"Lituju, ale stále ještě jsem nic nezachytil. Musíme se dostat přes tu řeku. Až si odpočineš, dáme se na cestu."

17

Na cestě byli už pět hodin a Marka se zmocňovalo zoufalství. Možná dostával tak trochu klaustrofobii. Nad tímto městem duchů visela těžká, tísnivá atmosféra.

Konečně se Ray zastavil,

"Našel jsi něco?" zeptal se Mark už nahlas.

"Možná," zabručel. "Byl to jen takový záblesk, ale třeba je tímto směrem nějaký zdroj energie."

Mark ho následoval mezi trosky dvou budov, které zřejmě bývaly hodně velké. Ušli ještě kilometr a potom se Ray náhle zastavil.

"Ztratil jsem kontakt. Musíme se vrátit."

Android chvíli bloudil, až se zastavil před troskami budovy, která musela být původně dost vysoká. Nyní z ní zbývaly jen nevysoké zdi a kolem kusy balvanů a betonu. Ale to, co bývalo zřejmě halou, bylo vyklizeno. Ray chvíli pátral a potom posvítil o dvacet metrů dál, kde v prachu spatřili zcela evidentně lidské stopy!

"To jsou stopy oněch ‚poslů božích‘" přešel Ray opět na mentální dorozumívání. "Podíváme se, kam vedou."

Po padesáti metrech se však stopy ztratily.

"Patrně lezl tady po těch kamenech..."

Ray zavrtěl hlavou. "Neřekl bych. Řešení máme přímo pod nohama, tam je zdroj energie: Musím se podívat, co je pod těmi betonovými deskami. Bude to ale chvíli trvat. Musím použít rentgen na maximální výkon."

"Dělej, jak myslíš," vzdychl si Mank a dosedl na zbytek jakéhosi sloupu. Pomalu cucal výživnou tabletku, zatímco Ray přecházel sem a tam.

"Pod námi je jakýsi prostor. Ustup kousek, zkusím to dezintegrátorem."

Po deseti minutách se Ray dostal skrz betonovou desku a posvítil reflektorem na jakousi chodbu se schodištěm.

"Půjdu radši první, kdyby tam čekalo nějaké překvapení."

Tricet schodů vedlo do dlouhé místnosti. Reflektor ozářil deset nehybných androidů. Stáli v řadě u zdi a opírali se o kyje.

"Jsou vypnutí," konstatoval Ray. "Ale opatrnosti nikdy nezbyvá."

Mávl levou rukou a z devíti androidů nezbylo zhora nic. Na posledního gel jinak: Nejdřív mu laserem odřízl paži s kyjem, potom druhou a posléze nohy. Nakonec robota pečlivě rozpitval. Pracoval zvolna a

pečlivě.

"Dost hrubá mechanika... Omezené možnosti... Ale jeden detail mi uniká. Není v něm jediný paměťový krystal nebo něco podobného. Jako by byli řízení psychicky nějakým centrálním mozkem, který registruje vše, co vnímají, a potom jim vydává rozkazy."

"To je zase hypotéza?"

"Ne, jistota. Jediným povelovým mechanismem je zřejmě psychický zesilovač. Zbytek je už nezajímavý."

"A co ten kyj?"

"Tomu už vůbec nerozumím. Budeme ho muset vzít s sebou, ať se na to doma podívají vědátři."

"A uměl bys s ním aspoň zacházet?"

"Ani to ne. K jeho použití musí být zřejmě psychický souhlas."

"A jak ten mozek v těchhle ruinách najdeme?" vzdychl si Mark:

"Tahle místnost určitě někam vede. Musíme najít cestu, to je vše."

Android šel zvolna podél zdí, občas na ně poklepal ukazovákem, až konečně našel místo, kde se beton zdál tenčí.

"Teď už jenom stačí najít kliku," poznamenal Mark.

"To je zbytečné. Otvírá se to určitě taky na psychický povel. Obávám se, že na to budu muset jít opět hrubou silou," opáčil Ray.

"Nedá se říct, že by ses s tím nějak mazal. Ale když jsme se dostali už tak daleko, necouváme. Už bych to měl rád za sebou a byl zase na vzduchu. Dostávám klaustrofobii."

Paprsek dezintegrátoru vyřízl kruhový otvor o průměru padesáti centimetrů. Ray nahlédl dovnitř a hlásil:

"Je tam nějaká pozvolna klesající chodba." A otvor rozšířil. Potom deset minut kráčeli chodbou.

"Asi tady mají nějaké větrání, jinak by se tu už nedalo dýchat," poznamenal Ray, "ale já to větrání nemůžu najít. Navíc se mi zdá, že nás čeká další překážka."

Nebylo tomu tak, chodba se jen prudce lomila doprava.

"Tamhle je nějaké světlo," všiml si Mark. "Myslíš, že jsme už prošli pod kopcem?"

"To rozhodně ne. Podle mých propočtů jsme sto metrů pod zemí a přímo pod kopcem."

Přidali do kroku. Vtom ze země vyšlehla zelená záře. Mark měl pocit, že se dostal do jakéhosi bolestivého víru, jako by mu miliony miniaturních pijavic trhaly kůži, svaly, nervy! Chtěl rvát, ale z paralyzovaného hrdla se mu nevydral ani zvuk. Oči mu vylézaly z důlků a zrak mu zakalil pestrobarevný závoj. Bolest. Závrať. A pád do bezedné studny.

18

Mark zvolna nabyl vědomí. Veškerá bolest byla ta tam a vystřídala ji nesmírná únava a ochablost.

"Marku... Marku... No tak odpověz," zaslechl Raye. "Jak je ti?"

Mark se pomalu posadil a setřel si z obličeje pot. "Co se stalo?"

"Nechal jsem se nachytat," přiznal android. "Jakmile jsem zaregistroval to charakteristické chvění vzduchu, spustil jsem dezintegrátor. Ale bohužel tam byl ještě jeden zdroj. Ten nás zasáhl. Ale hned nato jsem ho lokalizoval a zničil. Za necelou vteřinu."

Mark nevěřícně otřásl hlavou. "Ani ne za vteřinu říkáš? Mně to ale připadalo jako celá věčnost. Jak dlouho jsem byl v bezvědomí?"

"Tak minutu. Zatím jsem nezjistil nic zvláštního, všechno se zdá normální, ale..." Ray trochu zaváhal, ale pak přece jen pokračoval. "Vůbec nevíme, jak dlouho tohle svinstvo působí. U lantise to šlo rychle. U Nortona zase déle, možná i několik hodin. Takže nevím, jestli nějak záleží na době, po jakou jsi záření vystaven, nebo ne. Myslím, že bychom se měli co nejrychleji vrátit na loď. Musíš se dát pořádně vyšetřit v medibloku. Dělej, nesmíme ztratit ani minutu!"

Mark bleskově uvažoval. Tváří v tvář nevyhnutelnosti osudu se ho zmocňoval podivný, slavnostní klid. Překvapivě klidným hlasem odpověděl: "To nemá smysl, Rayi. Pokud jsme byli vážně zasaženi, tak se na loď stejně už nedostaneme. A i kdyby, pak mediblok naše stárnutí nevyřeší. To radši poslední chvíle života využijeme na to, abychom našli a pokud možno zničili pána těch androidů. Tím aspoň částečně splníme misi a zabráníme katastrofě, kdyby sem Khov poslal další skupinu."

Rayovy elektronické neurony uznaly, že je to jediné logické řešení.

Rychle postupovali za světlem na konci chodby. Neměli k němu už ani sto kroků, když Ray zavrával. Chvilí mu trvalo, než našel ztracenou rovnováhu.

"Co je ti?" podivil se Mark.

"Je to blbý. Během deseti minut mi ubyla půlka energie. Musím omezit provoz obvodů."

Mark se zachvěl. Atomová baterie by normálně měla vydržet v provozu aspoň třicet let. Takže za tu chvilku zestárli o patnáct let! Hrůza!

"Pospěšme si," řekl jen bezbarvým hlasem.

Došli na konec chodby, která ústila do prostorné místnosti. Hned na kraji se zastavili, protože to, co spatřili, je naprosto ohromilo.

Uprostřed místnosti byl kamenný podstavec a na něm průhledná hranatá kád' plná nažloutlé tekutiny, v níž se vznášelo cosi kulovitého o průměru asi čtvrt metru. Kád' měnila barvu od žluté přes oranžovou až po načervenalou.

"Propánakrále!" vyhrkl Mark. "Jeden by řekl, že je to gigantický mozek se dvěma hemisférami, závity, prostě se vším..."

Z mozkové kůry vycházelo množství elektrod, jež se sbíhaly do silnějšího vedení, připomínajícího tepny a žíly.

"Asi ano," odpověděl netečně Ray.

"Takže to je ten pán androidů. Můžeš ho zničit?"

"Bohužel ne. Ta nádoba je chráněna mocným silovým polem. Dezintegrátor by s ním nic nepořídil, ani kdybych měl dobitou baterii."

"A kde to silové pole bere energii?"

Ray se rozhlédl. "Tamhle v tom rohu je napájecí kabel, ale je chráněný dvaceti centimetry železobetonu."

"Tak ho zkus přerušit"

Android tím směrem namířil rukou, ale žádný záblesk nevyšel!

"Už je pozdě. Nemám dost proudu."

Mark málem zaúpěl. Začínal zmatkovat, nevěděl, co dělat. A pak ho zasáhla silná mentální vlna.

"Jste na Korzu cizí. Teď už chápu, jak jste se dostali až sem. Domorodci by to nikdy nedokázali. Odkud jste?"

"Jsme občané Pozemské unie. Naše federace sdružuje množství planet."

"Jak to, že se můžete přemisťovat vesmírem na takovou vzdálenost? K nejbližší sluneční soustavě putuje světlo celá léta! Používáte hibernaci?"

"To je naprosto zbytečné! Už před staletími jsme odhalili vlastnosti subprostoru, takže se naše lodě mohou pohybovat mnohem vyšší rychlostí než světlo. Teorie, podle níž se hmota stává nekonečnou, když pohybující se předmět dosáhne rychlosti světla je správná jen do určité míry. Našli jsme rozdíl mezi rychlostí a rychlostí světla, takže v určitý moment se mění vesmír kolem nás." Markovi bylo najednou nesmírně smutno.

"Kdyby moji druzi nebyli tak pošetilí a tak domýšliví, byli by mohli dobývat vesmír. Váš příchod ve mně vzbuzuje ještě větší smutek nad jejich pošetilostí. Škoda že brzy zemřete," pokračoval mozek smutně.

"Rád bych se s vámi bavil déle. Bohužel to nemohu vrátit nazpátek. Vím, že váš android zničil mé dva zdroje, ale dostali jste dostatečnou dávku, abyste zestárli o padesát let. I kdybyste se dožívali osmdesáti až devadesáti let, musíte nejpозději do několika hodin ven, najít vodu a něco k jídlu. Moji androidi vás dorazí, protože nemůžu riskovat, abyste se vrátili domů. Cítím, že jste mladá, dobyvačná, válečná civilizace a že byste se na Korz určitě vrátili."

"To se mýlíte! Pozemšťané si váží všech civilizací a respektují je. Pouze dohlížíme na primitivní civilizace, aby nebyl ohrožen jejich přirozený vývoj."

"Zdá se, že mluvíte pravdu, ale co mi zaručí, že pozemšťané budou takhle uvažovat a jednat i za sto let?"

Marka mentální rozhovor vyčerpával. Letmo pohlédl na opasek a zjistil, že baterie je už prakticky vybitá. Metr od něj stál nehybný Ray a kolem krku měl jeho váček s kuličkami od Tary. Pokusil se s ním navázat kontakt, ale nedostal odpověď. Soustředil se a zeptal se: "Co je to za vlnu, která vyvolává to nazelenalé záření?"

Tvor mu hrdě odpověděl:

"Jeden z mých vynálezů! Jeho princip nepochopíte. Předpokládá to znalosti z matematiky a fyziky, a vy z nich neznáte ani ty nejprostší základy. Ona vlna vytváří kolem každého živého organismu časoprostorový vír, který urychluje metabolismus a odčerpává energii. Je to tak trochu opak toho, co jste před chvílí nazval subprostorem. Během několika sekund uplynou pro organismus desítky let. Brzy účinky poznáte." Markovi se hlavou honily stovky myšlenek, ale nakonec zvítězila zvědavost: "Kdo jste a odkud pocházíte? Bytost chvíli mlčela, ale nakonec přece jen odpověděla. Před svou smrtí byste se měli dozvědět pravdu. Bude to možná trochu dlouhé, ale myslím, že budete ještě dostatečně při smyslech, abyste si to vypořádali do konce. Před tisíci lety byl Korz skvělá a dost pokročilá planeta s početným obyvatelstvem: Všelijaké technické vymoženosti nás zbavily veškerých materiálních starostí a naše země připomínala rozkvetlou zahradu, neboť všechny továrny se skrývaly pod povrchem."

"K čemu sloužily ty podzemní chodby?"

"Byly to dopravní tepny pro ty, kdo se chtěli přemísťovat rychle. Na povrchu by zohavily krajinu a my byli velice citliví na cokoli, co by narušovalo náš smysl pro krásno. Naši lidé tedy mohli žít idylickým životem, věnovat se základnímu výzkumu nebo se dokonce pokoušet kolonizovat vesmír. Ale jich se naopak zmocnila nesmírná nuda. Jako všichni, kdo nemají co dělat, nemysleli na nic jiného než jak si ztrpčovat navzájem život, závidět si, nenávidět se. Netrvalo dlouho a vzepřeli se dobrotné centrální moci, která jim prakticky v ničem nebránila. Celé světadíly povstaly a vznikly na nich samostatné národy. Začalo se zbrojit, vymýšlely se stále důmyslnější zbraně, říkalo se tomu udržování rovnováhy sil. Pochopitelně vypukl konflikt, který byl o to hloupější, že nikdo vlastně nevěděl, proč k němu došlo. Během několika vteřin zmizela většina obyvatelstva v děsivém holocaustu."

"Toto město," namítl Mark, "ale v tom konfliktu zničeno nebylo."

"Jako jedině! Tušil jsem katastrofu a měl jsem dostatečnou autoritu jako fyzik a biolog, takže jsem své spoluobčany přesvědčil o tom, že je třeba zbudovat dóm na ochranu města. Netušil jsem, že je odsuzuji k horšímu osudu, než je okamžitá a krutá smrt."

Kontakty se zbytkem našeho světa se pochopitelně přerušily. Stroje se jednoho dne porouchaly, protože je nikdo neudržoval, nebyly ani náhradní díly. Brzy se nedostávalo základních výrobků.

S několika vědci jsme se pokoušeli zorganizovat novou společnost, ale narazili jsme na skupiny, které uchopily moc, protože vládly dostatečnou silou. Jejich nevědomost a sobectví pouze urychlily katastrofu, která se dala snadno předpovědět. Ti nejslabší, co umírali hladu a neměli už nic, byli vyhnáni z města do nepřátelské přírody, která rychle zdivočela. K tomu se přidal neočekávaný jev: radiace vyvolala mutace u jistých druhů hmyzu, a kdyby jen to! I u savců a ptáků. Zdrojů města ubývalo stále rychleji, byli vyháněni další a další občané, až nakonec nezbyl nikdo..."

"A co vy? Vy jste přece zůstal," nadhodil Mark.

"Zhnušený a ohrožený jsem se uchýlil do tajné laboratoře spolu s deseti androidy."

"Energie jste měl zřejmě dost, že?"

"To bylo to první, o co jsem se postaral. Roboti provedli hlubinný vrt, takže jsme mohli čerpat teplo přímo z magmatu a měnit je v energii. A tak plynula léta v samotě. I nadále jsem doufal, že mí spoluobčané pochopí, že se mýlili a vrátí se moudřejší. Nic takového se nestalo a já zjistil, že město je opuštěné a zpustošené. Byli tak hloupí, že zničili i to, co si nemohu odnést!"

"Tomu nerozumím," divil se Mark, "jak můžete popisovat něco, co se stalo před tisíciletím..."

"Jen trpělivost," posmíval se mu mozek, "i když moc času už nezbyvá. Doufám, že vám neurony příliš nezdegeneruje, než dovyprávím svůj příběh. I já cítil, jak mi neodvratně stárne tělo, a tak jsem se pustil do tohoto grandiózního projektu. Zhotovil jsem tenhle úžasný stroj a velice pečlivě jsem naprogramoval dva androidy. Vyňali mi mozek a uložili ho do této kádě. Když jsem opět nabyt vědomí, viděl jsem, že mé propočty, byly správné. Můj mozek dostával dostatek kyslíku, byl vyživován, fungoval perfektně. Četné elektrody mi pomáhaly udržovat styk s vnějším světem a řídit androidy."

Bytost se na chvíli odmlčela a potom pokračovala: "Zpočátku jsem si myslel, že si tak prodloužím duchovní život o pár desítek let. Přiznávám se vám, že k svému nesmírnému překvapení jsem zjistil, že čas už neměl zhoubné účinky na mé neurony. Naopak, mozek se mi dál vyvíjel! Nejenže se miliony buněk, které normálně nepoužíváme, zaktivizovaly, ale přibýly i další a zvětšovaly podstatně objem mozkové hmoty. Mé schopnosti se zdesetinásobily, zdvacetnásobily, zestonásobily..."

Mozek vnímal v Markovi skepsi a upřesnil: "Jak takhle s vámi mluvím, stačím ještě dohlížet na desítky vesnic, které jsou na tomto kontinentu."

Na Marka padala stále větší únava a lenost a uvědomil si, že by si docela rád sedl.

"K sezení tady není nic," posmíval se mu mozek, "ale jestli jste unaven, můžete si lehnout na zem."

Marka naštvalo, že mozek v něm čte jako v otevřené knize, a vzteky stiskl zuby:

"K čemu jsou ty špehovací totemy a proč vysíláte androidy zabijáky?"

"No no no!" vysmíval se mu morek. "Rychle postupující věk by vám měl přinášet víc nezáujatosti.

Transplantace mozku byla sice úspěšná, ale potřeboval jsem několik let, než se mi podařilo upravit androidy, řídit je a nakonec vyslat ven. Když androidi vyšli na povrch a zprostředkovali mi obraz světa, byl jsem zděšen. Mí spoluobčané klesli k barbarství a já si pomyslel, že tím naše civilizace definitivně končí.

Ale nestalo se tak. Během stovky let život zvítězil nad smrtí. Vzniklo asi deset klanů a měly tolik rozumu, že se rozptýlily po celém kontinentu, aby je to neprovokovalo ke konfliktům. Vnuci a pravnuci obyvatel tohoto města dávno zapomněli, co byla civilizace. Vrátili se do doby kamenné, ale přežili. Abych nad nimi měl dohled, androidi instalovali v každé vesnici vysílač a přijímač obrazů a zvuků, takže jsem je viděl zblízka."

"Ale to nevysvětluje zločiny, které na váš příkaz páchají androidi kati."

"Vy tomu říkáte zločiny, dobrá, ale jsou nezbytné. Ještě před dvěma sty lety ti primitivové žili v poklidu a já neměl důvod zasahovat. Teprve nedávno se ukázaly znepokojivé příznaky: Místo aby žili jako jejich předkové, někteří začínali vymýšlet a vynalézat a vylepšovat. Vymýšleli pastí, vyráběli luky, šípy, praky. Jiní dokonce uvažovali o chovatelství a pěstitelství. Musel jsem zasáhnout, abych tento nesmělý pokus o pokrok zarazil."

Marka to pohoršilo. "A proč jim chcete bránit v pokroku?"

"Přestáváte chápat a mozek se vání unavuje. Kdybych je nechal, vyvíjeli by se, zdokonalovali by zbraně, znovu by vynalezli hutnictví, všechno by začalo nanovo."

"Nemůžete se takhle stavět do cesty přirozenému vývoji, který je nezadatelným právem každého člověka. Nic přece nenásvědčuje tomu, že by vědou nedosáhli rozumu. Ale i kdyby tomu tak nebylo, vy jim nemůžete určovat budoucnost, ta závisí na nich! A navíc musí mít i právo na omyl, protože důsledky pak ponesou sami."

"Směšné," odvětil mozek. "Jste idealista. Nemůžete pochopit, protože, jste to úděsné období neprožil. Vám se nikdo nevysmíval, když jste varoval před konfliktem.

A když došlo ke katastrofě, ještě jsem se jim snažil radit, pomáhal jsem jim, ale narazil jsem na neuvěřitelné sobectví a kolosální hloupost. Jistě by mě zabili, kdybych se nebyl uchýlil do tajné laboratoře. Ne! Ne! Říkejte si, co chcete, ale já svůj názor nezměním. Jim se nedá důvěřovat a jakýkoli pokrok jim prostě zakazují! Věčně budou pykat za své hříchy!"

Mark náhle pochopu smysl veškerého konání této bytosti.

"Teď jste se konečně odhalil. Chcete mě klamat a možná mě i klamete tím, že dáváte jakýsi filozofický smysl svému konání. Ve skutečnosti se už tisíc let prostě jen mstíte. Týráte potomky za to, že se vám jejich předkové vysmívali a nerespektovali vás. Muži, ženy a děti, kteří žijí tak těžce na Korzu, nemohou za různice, které jste měl s jejich praprapraprapředky. Ale i kdyby se jejich předkové vůči vám skutečně provinili, určitě jste si za to mohl i vy sám. Dokázal jste jim problém kloudně vysvětlit? Co když jste si byl tak naprosto jist sám sebou, že jste se uchýlil do jakéhosi opovržení a povýšenosti. Snažil jste se přesvědčovat, nebo nakazovat?"

Markovi připadalo, že svět kolem průhledné kádě stále více rudne, jako by mozek dostal vztek.

"Jste démon! Démon! Snažíte se vnést do mé mysli pochyby! Chcete mě obviňovat, zatímco já vím naprosto bezpečně, že mám pravdu. Doufal jsem, že mě před svou smrtí ještě rozptýlíte, a když už nebudete s mými činy souhlasit, že je aspoň pochopíte. Co se dá dělat. Zemřete v samotě. Už se s vámi nechci bavit."

patrně už neměl vůbec energii. Když se Mark podíval na přezku, uvědomil si, že i on má vybitou baterii. Zajímalo by ho, o kolik let zatím zestárl. O dvacet? O třicet? Litoval, že nemá zrcadlo. Podíval se na ruce. Věděl, že na nich se stárí projevuje nejvýrazněji. Kolik žen si díky různým regeneracím a kosmetickým operacím zachová pěknou postavu a mladistvé tělo, ale ruce je vždycky prozradí! Měl je špinavé. Mechanicky si je otřel o suknici z umělé kůže, kterou měl už na cáry. Hřbety rukou se zdánlivě nezměnily. Ani jedna jaterní skvrna. Prsty byly i nadále pružné.

Pomyslel na svou misi, která skončila naprostým nezdařením. Jakmile Khov zjistí, že se mu ztratil agent, už nebude mít jediný argument, kterým by čelil senátoru Cartneymu. Senátor tak bezpochyby dosáhne, aby Unie vyslala bitevní loď. Vojáci nestvůrný mozek možná zlikvidují a vítězem bude Důlní společnost. Zmocnil se ho nesmírný vztek. Než zemře, musí tuhle mozkovou nestvůru zničit. Ale jak to udělat bez Rayovy pomoci?

Vtom mu hlavou bleskl nápad, ale protože měl strach, aby si jeho protivník nepřčetl jeho myšlenky, snažil se myslet na něco jiného. Vybavoval si poslední noc se svůdnou prezidentkou Maraly, s níž se setkal na planetě středověkého typu a stal se jejím milencem. Při té vzpomínce se pousmál. Jak krásně jim bývalo spolu!

Tu se mozek ozval. "Zakazuji vám myslet na tu ženskou a na ženské vůbec!" přikázal mu vztekle.

"Teď už je pozdě cokoli mi zakazovat," posmíval se mu Mark a měl radost, že ho tak rozzuřil. A s potěšením vzpomínal na Taru. Jak byla krásná! Ta oválná ňadra, pevnoučká, vysoká, to pružné tělo a ladná stehna! Plně se soustředil na její tělo, přistoupil k nehybnému Rayovi a mumlal si: "Ta její psička, ten její, zadeček..."

Rychle otevřel kožený váček a vytáhl z něj dřevěnou krabičku od Tary. Doufal jen, že kyselina v hliněných kuličkách bude ještě funkční.

"Tara... Tora..." Teprve teď si uvědomil, že divoška a prezidentka Maraly se jmenují velice podobně. Tara, divoška, která se mu odevzdávala tak prudce a tolik štědře... V její chýši prožili tak nádherné chvíle.

"Nemáte právo," ozval se mozek. "Ani nechápete, jak mě trápíte..."

Kád' zčervenala a potom přešla do žluti. Mark jeho reakci nechápal, ale neustával. Představoval si teď, jaká by asi byla noc s oběma ženami najednou. Pečlivě se soustředil na co nejerotičtější výjevy a opatrně vyňal z krabičky jednu kuličku a hodil ji do kouta, kde podle Raye byl přívod energie.

Vteřinu se nedělo nic a Marka se zmocnilo nesmírné zklamání že zapomněl na Taru i na Toru. Ale pak se začal z kouta zvedat proužek načervenalého dýmu a jeho srdce zajásalo. Pro jistotu se rozpomněl na první noc s Maralankou a hodil na přívod ještě dvě kuličky.

"Dost! Už dost!" škemral mozek a v kádi to začínalo vřít. "Neumíte si představit, jak jsem po ta dlouhá léta trpěl. Ti primitivové, co mají hlad, co je jim občas zima, co se bojí, ti jsou tisíckrát šťastnější než já, protože někdy mohou obejmout ženu, složit hlavu mezi její ňadra, vnímat hebkost její pleti, vnikat do ní..."

Mark vybuchl v hurónský smích a vhodil další dvě kuličky do otvoru vznikajícího v podlaze.

"Tak vidíte, brachu, už nepotřebujete psychiatra. Všechno je teď jasné! Vy jste nenáviděl své bližní z potlačované sexuality. A trochu pozdě jste přišel na to, že člověk tu není jen pro ryze duchovní život, ale že má i tělo!"

"Přestaňte s takovými sprost'árami! Duch musí vítězit nad hmotou. Kdyby tomu bylo jinak, byli bychom jako zvířata!"

"A co je zlého na zvířatech? Vzešli jsme z nich a navíc máme jen myšleni. Ale bez pudu, který zachovává náš druh, bychom nebyli nic, leda tak jako vy kus hmoty v kádi závislé na nějakých strojích, aby vůbec přežila. Nechcete si poslechnout, jakou jsem strávil noc s jednou nádhernou princeznou, která za mnou přišla před odjezdem do pokoje?"

"To stačí! Zavolám androidy, aby vás dorazili a aby tu vaši tělesnou schránku, na které tolik lpíte, odtáhli z města. Rád bych byl svědkem vaší agonie, ale připadá mi to nebezpečné. Aspoň umřete rychle."

Mark rychle zareagoval. Vsadil vše na jednu kartu a naházal zbývající kuličky do stále se prohlubujícího otvoru, z něhož se kouřilo stále víc.

Opět ho zasáhla mentální vlna. Byl v ní tak trochu zmatek smíšený s úzkostí: "Nemůžu se spojit s

androidy. Co jste jim udělali?"

"Kolik jste jich měl?"

"Deset! Dva jsou na cestách, ale s jedním jsem ztratil spojená, když se porouchalo spojení s jednou vesnicí."

"Obávám se, že jste přišel o personál," poznamenal Mark.

"To není možné! Něco tak strašného jste přece nemohli udělat! S jedním androidem neudržím tuhle složitou aparaturu ani dohled nad osadami."

"To jsou přece skvělé zprávy! Věřte mi, že všichni se bez vás nádherně obejdou!"

"Myslíte si, že jste zvítězil, ale jste na omylu. I kdyby mi to mělo trvat sto let, postavím si nové androidy a nemilosrdně ztrestám všechny divochy, kteří si troufnou překročit mé zákazy. Věřte mi, že pomsta bude krutá a..."

V té chvíli z rohu místnosti vyšlehl modravý paprsek a následovala detonace. Světla mihotající se na povrchu kádě zhasla a vystřídala je podivná fluorescence.

"Doufejme, že nemá náhradní zdroje," zabručel Mark.

Tekutina v kádi nabyla jantarové barvy a ohromná mozková hmota zbytněla, jako by otékala. Z podzemí se nesly tlumené výbuchy. Gigantický zkrat vyvolal řetězovou reakci, která pustošila podzemní instalace.

Mark zachytil velice slabou mentální vlnu. "Pomoc! Pomoc! Myšlenky mi..."

Kád' s podivným cinknutím praskla a tekutina se vylila na kamenný podstavec. Mozek ve styku se vzduchem splaskl. Marka zasáhla poslední myšlenka, byla tak slabá, že jí rozuměl jen s potížemi:

"Sbohem... Možná konečně najdu klid... Děkuji..."

Mark si otřel hřbetem ruky čelo. Celý se chvěl. Korzané jsou zachráněni, ale kolik jemu zbývá života? Cítil se vyčerpaný, naprosto prázdný, hlava se mu točila. Zatřásl Rayem.

"Odpověz mi! Musíme co nejrychleji utéct!"

Android skoro nesrozumitelně odpověděl: "Mám skoro vytlučenou baterii a musel jsem přerušit méně podstatné obvody. Většina z nich je navíc tak jako tak už mimo provoz. Celá levá strana mi ochrnula." Odmlčel se. "A jak je tobě, Marku?"

"Jsem jenom unavený, jinak nic. I kdybych se podle toho mozku už blížil k osmdesátce, znám osmdesátníky, kteří jsou docela při síle. Jdeme!"

"Nemůžu se hýbat. Nech mě tady."

Představa, že by měl opustit přítele, byla pro Marka naprosto nemyslitelná. "To nikdy. A navíc tě potřebuji, abys zavolal modul. Půjdeš se mnou, i kdybych tě měl nést. Nějak to půjde, neboj se." Otevřel dvířka v androidově stehně. Vytáhl z nich uspávací a zápalné granáty, takové třicetimetřové kuličky.

"V případě nějakého útoku se tím ubráním líp než tím pazourkem."

Potom si vzal výživnou tabletku.

"Rayi? Funguje ti ještě ústní a hrtanový systém?"

"Asi ano. Proč?"

„Tyhle tabletky mají v sobě spoustu energie. Mohly by ti aspoň trochu dobít baterii."

"Máš pravdu! Ale musíš si je nechat pro sebe, abys měl větší naději přežít."

"Otevři pusku a nemluv. Když se nedostaneme do dvaceti čtyř hodin na loď, jsme vyřízeni. Pak už je nebudu potřebovat."

Vysypal Rayovi do úst celou krabičku a ten asi za dvě minuty pravil už zřetelnějším hlasem: "Funguje to, ale ne nadlouho. Jsem moc těžký, neunesíš mě."

"A co kdybys pustil antigrav, aby aspoň odlehčil tvé tělo? Pal bych tě jenom strká."

Za chvíli se Ray vznášel ve vzduchu.

"Vzhůru na cestu!" zvolal bujaře Mark. Strkal do Raye a dával pozor, aby zůstal ve svislé poloze.

"Krapet světla by neškodilo."

Tmu prořízl slabý paprsek z náčelního reflektoru. Mark pokračoval celkem svižným krokem a za čtvrt hodiny se dostali z betonové budovy, jež se jim málem stala hrobem. Ray si naštěstí zachoval v paměti topografii města, takže postupovali rychle. Asi po hodině si Mark musel odpočinout. Když potom chtěl

pokračovat v cestě, Ray prohlásil:

"To nemá smysl. Antigrav už došel. Musíš tu chodbu, kterou jsme se sem dostali, najít sám."

Mark však odmítal kapitulovat. Horečně hledal nějaké řešení.

"Řeka! Jak jsme daleko od té řeky?"

"Tak dvě stě metrů. Proč?"

"Dostane nás z tohoto města duchů. Jdeme!"

Vláčel se s Rayem, zatínal zuby a v duchu si říkal: Raz dva, raz dva... Šumění řeky mu vlévalo novou sílu.

Konečně se dostali na břeh.

"Malá koupel neuškodí," poznamenal. "Takhle zpocenej jsem v životě nebyl."

Ponořil se s Rayem do černých vod. Proud byl prudší, než očekával, a hned je strhl s sebou. Mark chytil androida za krk a pluli.

Pluli tak dobrou hodinu. Markovi byla stále větší zima a už si říkal, jestli by neměli na chvíli vylézt na břeh, aby se ohřál.

Vtom se voda zaleskla.

"Pozor," šeptl Ray. "Už budeme venku. Sehni hlavu, ať se neprašťíš."

Mark se nadechl a ponořil se. Když se opět vynořil, oslepilo ho zářící slunce. S rozkoší se nadechl vlahého voňavého vzduchu, ale dlouho se neradoval. Proud je unášel dál a ohrožovaly je ostré kameny a skalní výběžky. Držel Raye za krk, pravou rukou dělal zoufalá tempa a snažil se dostat k malé písčité pláži, kterou viděl dvě stě metrů před sebou. Konečně se kolena dotkl dna. Z posledních sil vytáhl androida z vody a plácl sebou na suchý a báječně teplý písek.

Slunce teprve klesalo k vrcholům stromů a Mark si uvědomil, že od chvíle, kdy vešli do chodby, neuplynulo ještě ani deset hodin. Jemu to připadalo jako celá věčnost.

20

Když se vydýchal, když se ohřál na sluníčku a vyhrál si kosti v teplém písku, obrátil se k Rayovi. "Jsme zachráněni! Zavolej modul."

Android nereagoval, mumlal jen nějaká nesrozumitelná slova přerušovaná matematickými vzorci.

„Venuše... Merkur... $\frac{4}{3}(R^3 \cdot e=mc^2)$."

Připomínal kalkulačku s docházející baterkou.

Mark zneklidnět a zatřásl jím. Po chvíli Ray otevřel oči.

"Promiň," omlouval se. "Byl jsem nějak mimo. Hned zavolám modul."

Za dvacet vteřin hlásil: "Už letí."

Mark si vydechl. Jeho mise konečně skončila. Za pár hodin podá hlášení generálu Khovovi. Nevěděl, jaká ho čeká budoucnost, ale měl aspoň to zadostiučinění, že splnil svůj úkol - zachránil Korz před zlověstným tvorem a hlavně před nebezpečím pozemské invaze. Důlní společnost už nemá záminku, aby mohla planetu vyplnit.

Ray začal opět blábolit. " $a^2 + 2ab + b^2 \dots U=RI \dots$ Ludolf na druhou..."

"Rayi! Rayi!"

Android však nereagoval. Mark ho popadl za ramena a zacloumal s ním, jak nejsilněji dokázal.

Ray konečně otevřel oči a zamumlal: "Modul... Modul..." Potom uplynula minuta ticha. "Lituji, Marku, ale ztratil jsem spojení. Jestli přistál v pořádku, pak jedině zázrakem. Je na jedné pasece, poblíž řeky, ale sedm kilometrů odtud..."

"Nemůžeš ho dostat sem?"

"To by bylo moc velké riziko. Neuřídím ho. Zase budu mít výpadky paměti. Když hned vyrazíš, dostaneš se k němu ještě do večera. Jdi podél řeky, tak nezabloudíš. Sbohem! Pospěš si!"

Marka se zmocnilo zklamání, ale rychle se vzpamatoval. Zavrtěl hlavou. "Tady tě nenechám ani náhodou. Jdeme spolu."

„To je nesmysl. Nikdy mě tam neodneseš! Je to moc daleko. Potřebuješ nutně do medibloku!"

"Právem osmdesátníka ti říkám mlč!" napomenul ho Mark. "Nech mě chvíli přemýšlet..."

Díval se na burácející řeku tříštící se o kameny a skály. Na nějaké plavání nebo jízdu na voru nebylo ani pomyslení. Musí se tam dostat po zemi!

"Myslím, že to mám, Rayi. Počkej tady na mě."

Došel k lesu, vybral si dva keře připomínající bambus a začal je řezat. Šlo to mnohem hůř, než čekal, ale po půlhodině práce získal dvě asi třímetrové tyče. Potom nařezal pár lián a vrátil se k Rayovi.

"Ty zatracená tvrdá palice!" nadával mu android. "Já myslel, že jsi už šel!"

Mark neodpověděl, položil tyče na zem a pomocí lián z nich vyrobil nosítka. Když skončil, převálil na ně Raye. Popadl nosítka za jeden konec, zvedl je a táhl Raye za sebou.

Zpočátku to jakžtakž šlo, ale brzy se dostavila únava. Mark myslel na jedinou věc: musíš jít, jít, jít kupředu...

Slunce klesalo k obzoru, a tak usoudil, že nejrozumnější bude, když na noc zastaví. Odhadoval, že jim zbývají ještě asi dva kilometry. Nalezl písčinu na břehu a složil nosítka. Ray se vůbec nehýbal, jako by byl v bezvědomí.

Mark došel ke břehu, lačně se napil a potom se v řece osvěžil. Štěstí ho zřejmě ještě docela neopustilo, protože si všiml obrovské ryby, nehybně číhající na hmyz, který občas usedl na okamžik na hladinu.

Vytáhl dýku a pomalu se k rybě přiblížil. Prudce máchl rukou a propíchl ji. Úlovek mu trochu spravil náladu. Vylezl zase na břeh. Nasbíral dostatek dřeva a oheň rozdělal jedním zápalným granátem. Potom rybě odstranil šupiny, vykuchal ji a napíchl na dlouhý prut.

Už byla noc, když si uřízl kousek ryby. Ochutnal a přistoupil k androidovi.

"Rayi, slyšíš mě?"

Ray pouze mrkl. Mark mu strčil do úst kus ryby, potom další, dokud ji android nesnědl celou. Doufal, že ta trocha energie pomůže uchovat v činnosti aspoň paměťové krystaly.

"Díky," zabručel Ray.

Za svítání Mark vstal celý zpřelámaný a unavený. Moc toho nenaspal, protože každický noční zvuk ho vylekal. Navíc musel ustavičně přikládat na oheň. Uvědomil si, jak se on a všichni agenti považují za kdovíjaké dobrodruhy, ale bez ochranného opasku a funkčního androida je to něco docela jiného.

"Půjďme," řekl Rayovi. "Dneska už k modulu musíme dojít."

"To je nesmysl," protestoval android. "Nech mě tady. Už bys měl být dávno v medibloku!"

"Ani náhodou," odsekl Mark. "Škoda že nikoho z tvých stvořitelů nenapadlo, že bys mohl jíst i stromy.

Pak bys měl energie dost. Musím to po návratu navrhnout.

Už se chápal nosítek, když zaregistroval nepatrný pohyb v travinách kolem písčiny.

Pro jistotu sebral kus ohořelého dřeva a hodil je do trávy. Byl to raxul, onen obří pavouk. Zvíře se instinktivně zakouslo jedovatými zuby do dřeva, a když si uvědomilo svůj omyl, opět se schovalo a čekalo na jinou kořist.

Zachvěl se při představě, že strávil noc necelých deset metrů od téhle potvory. Vzpomněl si, že raxulové žijí ve skupinách, a zvažoval, jestli by nebylo rozumnější pokračovat po řece.

Větrík vanul příhodným směrem a Mark hodil dva zápalné granáty na kraj břehu. Tráva okamžitě vzplála a oheň zvolna postupoval vpřed. Z hořící trávy vyběhlo několik raxulů a vrhlo se do řeky, kde je strhl proud.

Když Mark usoudil, že popel vychladl, popadl nosítka a vydal se na cestu. Nicméně si dával pozor, kam šlape.

Oheň vyčistil terén, takže postupoval celkem rychle. Nosítka za ním zvedala prach.

Ušel tak bez problémů celý kilometr. Dál už oheň nedosáhl a Mark musel obcházet nebezpečné trnité keře, mezi nimiž byli i obávaní zuci.

Nicméně šel vytrvale dál, zpocený, udýchaný a s bolavými rameny. Sotva stačil dávat pozor na bezprostřední okolí a až v poslední chvíli zpozoroval jakési chvění před sebou. Odhodil nosítka, uskočil a na poslední chvíli se vyhnul kelamovu jazyku.

Netvora neúspěch zklamal. Postoupil o několik kroků a z křoví se vynořila nestvůrná hlava. Jazyk se vrátil do tlamy a oči se střídavě upíraly na Marka a na Raye. Mark se horečně hrabal ve váčku kolem krku a hledal granát.

Než si kelam vybral jednu ze dvou obětí, které měl jako na talíři, mezi předníma nohama mu vybuchl oheň a plamen mu vyšlehl až ke krku. Granát vydával takový žár, že se zvíře vzepnulo na zadní, zaryčelo

a vrhlo se vpřed. Mark na poslední chvíli uhnul a kelam svým tělem drtil vše, co se mu postavilo do cesty.

Po téhle příhodě si Mark dopřál hodinu odpočinku a potom opět pokračoval v cestě. Na následující hodiny si uchoval jen velice zamlžené vzpomínky. Prostě šel, šel a šel...

"Dýchám, tudíž můžu jít," opakoval si ustavičně..

Konečně se stromy rozestoupily a ukázala se velká paseka, na níž se třpytil modul.

Mark padl na kolena a blekotal: "Podařilo se to, Rayi! Podařilo..."

21

Únava z něj rázem spadla. Položil nosítka na zem a rozběhl se k modulu. Když odsunul průhledné dveře, srdce se mu zastavilo, jako by je zmáčkla ohromná pěst. Potlačil v sobě vzlyk a zoufale pohlédl na řídicí panel, na kterém si někdo velice důkladně zařádl s laserem.

"Kapitáne Stone, to vám to trvalo," ozval se ironický hlas. "Už jsem se bála, jestli se vám náhodou něco nestalo."

Otočil se a zděšeně civěl na slečnu Stemptonovou v černém skafandru. Vedle ní stálo asi čtyřicetileté chlapisko se zbrázděným obličejem. Přes pravou tvář se mu táhla jizva. Bleděmodrýma očima sledoval les a v ruce třímал ohromnou laserovou pistoli. Za keři Mark teprve teď objevil jejich modul.

Muž dal Markovi zbraní najevo, aby šel k nim, a slečna Stemptonová se rozesmála. "Ten kromaňonský úbor vám děsně sekne, kapitáne. Řekla bych, že hodně vypovídá o vaší povaze."

Mark byl od ní už jen pár metrů a tu nakřčila nos. "A hodí se k vám i ten strašný puch."

Muž udělal krok vpřed a vrazil Markovi hlaveň brutálně do břicha. "Kde máte androida?"

"Měl..., " škytl Mark, "měl havárii a musel jsem ho nechat ležet. Jen zázrakem se mu podařilo ještě zavolat modul."

"Pozor na něj, veliteli Gorku, klidně může lhát."

"To je možný," odpověděl muž, "ale docela mu věřím. Sledovali jsme přece sestup jejich modulu, byl to div, že se nerozbil."

Prudce strhl Markovi váček z krku a potom ho hlavní udeřil do obličeje. Mark se skácel k zemi a ústa měl plná krve. V hlavě mu hučelo a slyšel, jak Gork ještě dodává: "To je jenom předkrm, abys věděl, co tě čeká, když neodpovíš slečně Stemptonové na všechny otázky."

Mark potřásl hlavou, aby si utřídl myšlenky. Pracně otevřel oči a podíval se na oblohu, kde vysoko nad nimi kroužili dva ptáci. Potom inkasoval kopanec do žeber. "Jak jste mě tady našli?" zeptal se.

"To byla hračka!" rozesmál se obr. "Svou lodí jsem sledoval tu vaši. Když jsem viděl, že z ní vylétá modul, stačilo jen letět za ním. Ale teď už nás zdržuješ. Můžete si ho vyslechnout, slečno."

"Našel jste Nortona?" zeptala se upjatě.

Mark rychle uvažoval. Bylo naprosto jasné, že ta ženská dál pracuje pro Důlní. I když jim řekne pravdu, zlikvidují ho, aby Khov nikdy nedostal jeho hlášení, takže prezident bude nucen vojensky zakročit.

"Jste zřejmě nějaký nýmand nebo pašerák, protože Důlní by nikdy neriskovala vyslat takovou loď. Kolik vám za to platí? Dva miliony? Tři?"

Gork se spokojeně usmál. "Pochopil jsem, že jde o něco většího, a tak jsem si řekl o pět milionů."

"To jste si řekl málo, kamaráde," ušklíbl se Mark. "To mně nabízeli deset milionů, šest měsíců na Venusii a tuhle holku k dispozici."

Slečna Stemptonová se okamžitě ozvala: "Lže! Umlčte ho!"

Ale Gorkovi se lačně zaleskly oči. "Proč jste to odmítla?"

Mark ukázal bradou na mladou ženu. „Kvůli ní. To se radši vyspím s ledovcem."

"Blběčku," neudržela se slečna Stemptonová. "Jakmile bys doletěl na Venusii, oddělali by tě."

"Představte si, že jsem uvažoval i o této eventualitě," pokračoval Mark "Pokud chcete, Gorku, ty prachy dostat, musíte být velice opatrný."

Stemptonová si uvědomila, že se prorekla, a vykřikla: "Neposlouchejte ho, veliteli. Okamžitě ho zabijte!"

Piráta přimhouřil oči a otočil se k ní. "A já myslel, že se ho chcete zeptat na něco náramně důležitýho!"

Potom se znovu obrátil k Markovi. "A ty se nehejbej. Každý, kdo mě chtěl nějak převízt, si to šeredně odskákal."

Chvilí mlčel a nakonec pohlédl na slečnu Stemptonovou. "Mám takovej pocit, že mý ceny stoupaj. A pak si my dva, děvenko, musíme trošku popovídat. Určitě nebudeš taková frigida, jak tvrdí tady Stone." Obličej se jí stáhl a z očí jí šlehaly blesky. "Na něčem jsme se přeje dohodli! Jestli naši úmluvu nedodržíte, tak Důlní má dostatek prostředků, abyste dostal rozum."

Gork se však jen posměšně zachechtal. "To se ještě uvidí, ale momentálně nejsi v situaci, abys mohla nějak diskutovat. Můžu taky docela klidně odletět a ty si s těmi primitivy tady porad' sama. Určitě se nějak najde, co se o tebe postará."

Slečna Stemptonová se při té představě otřásla.

A toho využil Mark. "Já vám můžu vydělat deset milionů i víc."

"Nežvaň," zavrtěl pirát hlavou. "Dobře vím, že tolik nemá ani Služba. Nevykoupěj tě."

„Tady nejde o výkupné. Znal jste kapitána Cartera?"

"Ten dědek se ztratil se svou lodí před šesti měsíci," zasmál se cynicky Gork.

"To vím velice dobře, protože za jeho smrt můžu já," odvětil klidně Mark.

Gork se na něj pátravě zahleděl. "A co tím jako myslíš?"

"Víte, že byl jediným dodavatel sítu, té drogy, co se objevila před několika lety?"

Pirát si tiše hvízdal. "To mě nepřekvapuje. Vždycky byl samý prachy. Jak tu drogu dostával na planety?"

"Schoval ji do klece s pavouši, s těmi obrovskými létajícími pavouky, které údajně vozili pro soukromé zoologické zahrady."

"Takže takhle to bylo!" rozesmál se Gork.

"Ale nevíte, že se ta droga získávala z určité rostliny, z lotafu, kterou pěstovali domorodci na jedné primitivní planetě."

"A na který?"

"Když vám řeknu její jméno, nebude vám to k ničemu. Tam jsem se s Carterem potkal a hned jsem to nahlásil policii, která zničila jeho loď, když se pokusil o útěk. A od té doby tu planetu hlídají satelity zabijáci."

"Takže jakej kšeft mi vlastně navrhuješ?"

"Mám dojem, že jsem tady objevil lotaf. Nepěstují ho, roste divoce."

"A samozřejmě," vysmíval se mu Gork, "roste moc a moc daleko odtud."

"Ale vůbec ne! Jeden je přímo za vámi!"

Mark ukázal na velikou šarlatovou květinu, která jen deset metrů od nich nastavovala květ slunci.

"Určitě je to nějaká past!" vykřikla Stemptonová. "Pak si to pěkně vypij! Já taky vím, jaký číhají na takových planetách rizika."

Gork namířil pistolí a odstřelil stonek. Ještě ho to neuspokojilo, a proto rozstřelil květ na dva kusy.

"Teď se na to hezky podíváme! A jestli se hneš," řekl Markovi, "tak ti ustřelím haksny!"

Pro jistotu si natáhl rukavice a za chvíli se vrátil s dvěma polovičkami květiny, z níž skapávala hustá šťáva, která omamně voněla.

"Možná že máš i pravdu," bručel si. "Znám jednoho chemika, co makal pro Cartera. Podívá se na to. A jestli se z toho dá skutečně získat sít, tak se sem vrátím a domorodci ho budou pro mě pěstovat."

Slečna Stemptonová se zhluboka nadechla a přistoupila ke Gorkovi. "To je ale vůně. Učiněný parfém. Už dlouho jsem necítila nic tak jemného a příjemného!" Sáhla po jedné půlce květu a něžně k ní přivoněla. "Vedle toho smradu, který jde ze Stonea, je to učiněná rozkoš." Zamyslela se. "Z toho by se dal udělat naprosto nový parfém, který bychom mohli prodávat po celé Galaxii."

Gork sraštil obočí. "A to sype?"

"Stejně jako droga," usmála se pohrdavě, "a navíc je to naprosto legální. Založíme společnost, která bude tento parfém vyrábět a prodávat. Jsem přesvědčena, že do dvou let se nám začne vyplácet. Já se postarám o distribuci a vy dodáte surovinu."

Návrh piráta lákal, ale přesto odpověděl dost opatrně: "Droga nebo parfém, počkáme si, co na to chemici." Ukázal na Marka. "Ale tady toho už každopádně nepotřebujem."

Sundal si rukavici a položil ruku na pažbu. Nad nimi kroužili dva pterkové a vydávali skřeky.

Jen aby neměli rýmu, pomyslel si Mark a před namířenou hlavní rychle řekl: "Počkejte, Gorku, mám pro vás ještě jeden kšeft."

"Pochybuje, že bude zajímavěj, ale poslechnu si tě."

"Vyměním svůj život za váš."

"Blufuje!" vykřikla slečna Stemptonová.

"Patrně ano," odpověděl Gork a pátravě se podíval na okolní keře. Když nic neviděl, uklidnil se a znovu pohlédl na Marka. "Máš na to. deset vteřin."

Mark se usmál. "Tak naivní nejsem. Dobře vím, že slovo nedodržíte. Nejdřív odhodíte zbraň do křoví."

"Ani mě nehne. Bud' budeš mluvit, nebo ti odřežu nejdřív ručičky a potom nožičky. Zbejvá ti pět vteřin."

"Aspoň budu mít to zadostiučinění, že se všichni sejdeme v pekle, a navíc vím, že budete umírat mnohem hůř než já."

Gork se zatvářil starostlivě, ale slečna Stemptonová prohlásila: "Už dlouho jsem neslyšela něco tak směšného! Můžete ho zabít, když už víme, že toho Nortona nenašel. Kdyby ho našel, určitě by to hlásil nadřízenému a my bychom to věděli."

"To je možné," souhlasil pirát, "ale stejně bych chtěl mít jistotu, že nemá ještě nějaké eso v rukávu."

A v té chvíli začalo drama. Ještě před' vteřinou byli pterkové vysoko nad jejich hlavami, ale najednou byli tu! Deset, dvacet, objevili se tu jako mávnutím kouzelného proutku.

Na Gorka a slečnu Stemptonovou se vrhlo třicet ptáků. Ze skafandrů zbyly jen cáry a mezi nimi bylo vidět živé maso.

"Stone... pomoc!" stačila ještě vykřiknout Stemptonová.

Mark však nemohl zasáhnout, ani kdyby chtěl. Opatrně se stáhl stranou a skryl se mezi stromy. Upřeně hleděl se staženým žaludkem na hodokvas dravců, kteří už odervali všechny svaly a trhali vnitřnosti.

Pět minut. Deset minut. Čas už pro Marka neměl cenu. Pterkové odletěli stejně náhle, jako přiletěli.

Zbyly po nich jen holé kosti a cáry oděvu.

Mark se na chvíli natáhl do trávy. Potom se pracně zvedl, sebral pistoli a zamířil k modulu schovanému za stromy.

22

Mark zapnul autopilota a vydechl úlevou. Stroj se vznesl k obloze. Natáhl si nohy a na chvíli zavřel oči. Takhle unavený snad ještě v životě nebyl. Nízkým letem se dostal na kraj lesa a tam dovlekl androida do modulu.

Z dřímoty ho vytrhla vysílačka.

"Veliteli? Veliteli! Všechno v pořádku?"

Mark napodobil Gorkův hlas: "Mám tu nějaký problémy, ale už to mám pod kontrolou. Připravuju se k odletu. Ještě musím sebrat dokumenty z člunu těch agentů."

"Ale ten je chráněnej!"

"Dík za upozornění," ušklíbl se Mark, "ale už mám přístupovej kód. Připrav se. Pofrčíme brzo na základnu a pěkně to roztočíme. Konec!"

Doufal, že toho druhého oklamal. Korz už byla jen namodralá koule. Na stínítku radaru se ukázal jeho Neptun, byl poblíž Nortonova člunu. Mark pátral dál, až objevil pirátskou loď na vyšší oběžné dráze. Zpaměti vyklepal na klávesnici kód Neptunu a otevřel si přechodovou komoru. O tohle se zpravidla staral Ray. Chopil se ručního řízení a připravoval se ke vstupu do Neptunu.

Operace se povedla a dveře se za ním zavřely. Jakmile se vyrovnal tlak, vyskočil z modulu a křikl na Raye: "Hned se pro tebe vrátím, brachu, ale nejdřív se musím postarat o naši bezpečnost."

Výtahem vyjel do velitelské kabiny. Rychle zapojil palubní počítač a na hlavní obrazovku si dal pirátskou loď.

Nyní si nemohl dovolit sebemenší chybu. Pečlivě naprogramoval několik řízených nukleárních střel. Ještě jednou ověřil data a potom stiskl červené tlačítko. Z Neptunu vyletěly dvě střely a za nimi další dvě.

Když byly v dostatečné vzdálenosti od Neptunu, Mark nastavil ochranné pole na maximální výkon.

Nepřátelská loď' zpozorovala nebezpečí a pokusila se o úhybný manév'r. Bylo však už pozdě. První dvě rakety narazily na její silové pole a vybuchly prakticky současně. Generátor pirátské lodi musel pracovat na plný výkon a v té chvíli doletěly zbývající dvě střely. Ochranné pole se zhroutilo a loď' se změnila v ohromný duhový oblak.

Předtím však ještě stačila odpovědět a na Neptun se teď řítila jedna střela.

Mark vyslal fantoma, což byla past, která dokázala dokonale poplést řízené střely, protože přesně napodobila Neptun.

Střela hned změnila dráhu a minula Markovu loď. Když nenarazila na překážku, pokračovala v letu a ztratila se z radaru. Možná že si ji časem přitáhne nějaká hvězda.

Mark na okamžik zavřel oči a potom se otřásl. Nevěděl, kolik života mu ještě zbývá, a proto si nemohl dát šlofika. Vyhrabal se z křesla a vrátil se do přechodové komory. Pomocí antigravitačního vozíku vytáhl Raye z modulu a odvezl ho do opravárenské dílny.

"Rayi, Rayi, slyšíš mě?"

Android líně otevřel oči. "Marku, jdi do medibloku..."

"Až pak. Nejdřív ti musím vyměnit generátor." Popadl kabely visící od stropu a zapojil je do dutiny v úrovni Rayova žaludku. "Budu to tam šoupat pomalu, abych ti nespálil obvody. Zatím se měj."

Vrátil se do pilotní kabiny a zapnul videorádio. Rychle navázal spojení se Službou a požádal, aby ho spojili s hlavním počítačem.

"Lituju, kapitáne," odpověděl mu operátor, "ale máme tu jistý problém. Nahraju si vaši zprávu a pustím ji do počítače, hned jak navážeme zase spojení."

Mark se zarazil, ale hned se zase vzpamatoval. Vytušil nebezpečí. Usmál se tedy. "Vlastně o nic nejde.

Jenom řekněte generálu Khovovi, že pokračuju v misi a že se ozvu zase za týden."

Jeho odpověď operátora zřejmě uspokojila, protože řekl: "Vyřídím mu to."

Jakmile obrazovka zhasla, Mark se podíval do počítače a přestavil parametry vysílače. Brzy se napojil na policejní frekvenci a na obrazovce se ukázala otrávená tvář muže v černé uniformě.

"Jsem kapitán Stone a nutně potřebuju mluvit s admirálem Neumanem."

"A kvůli čemu? Nejdřív musíte přes jeho sekretariát."

"Ani náhodou. Vyříd'te mu, že jsem ten, který mu loni pomohl přijít na obchody se sítím:"

Důstojník zaváhal. "Moment. Budu admirála informovat."

Za deset minut se admirál objevil na obrazovce. "Našel jste Nortona?" zeptal se bez okolků.

"Ano, pane admirále. Nerad vás vyrušuji, ale za pár hodin už možná nebudu naživu a android je nefunkční." Vyličil, co všechno zažil.

Admirál nehnul ani brvou. Když Mark skončil, řekl jen: "Kdyby to byl někdo jiný, nevěřil bych mu. Co pro vás můžu udělat?"

"Můžete předat mé hlášení generálu Khovovi? Ale dejte si pozor, mám pocit, že Důlní ho sleduje až příliš."

Admirál se pousmál. "Rozumím. Ale uklidněte se. Já se už o svou a generálovu bezpečnost postarám. A vy se teď postarejte o sebe." Odmlčel se. "A jinak vám blahopřeju, kapitáne. Kdyby se vám u Khova už nelíbilo, kdykoli vás беру."

Když obrazovka ztemněla, Mark si vydechl úlevou. Věděl, že ať se s ním stane cokoli, Korz a jeho obyvatelé jsou zachráněni.

Ještě než se odebral na mediblok, šel se podívat na Raye. Cestou spolkl dvě výživné tablety a zalil je revitalizačním nápojem...

Android dál ležel na stole:

"Už jsi nabral vitamíny?" zažertoval Mark.

"Je to nalevačku," odpověděl Ray. "Hlavní obvod mám prakticky k nepotřebě. Sbohem, Marku. Rád jsem s tebou pracoval."

Markovi vhrkly slzy do očí. "Ne, Rayi, to není možný. Nechci, abys odešel. To se ten obvod nedá nějak spravit?"

"Ten jediný si nemůžu vyměnit sám. Nemá to cenu. Tohle dokážou jedině ve fabrice."

"A máme rezervní?"

"Ano, máme ho s sebou, kdybychom museli opravovat Nortonova androida."

"A já bych ho vyměnit nedokázal?"

"Těžko. Ale podívej se do skříně A3."

Mark skříň otevřel a z plastického obalu vytáhl čtvercovou desku o hraně patnácti centimetrů, jež se

ježila bezpočtem tenkých drátků. Zároveň vytáhl mikroskop a potřeby pro mikropájení.

"Ve fabrice," ozval se slabě Ray, "nejdřív vytáhnou paměťové krystaly a dají je do speciálního zařízení, jinak se po šesti hodinách bez proudu vymažou. To zařízení ale nemáme. Vidiš, že to nepůjde."

Mark se na chvíli zamyslel. Představa, že by přišel o nejlepšího přítele, byla pro něj nesnesitelná.

„Zkusíme tedy nemožné," zabručel.

Připravil si veškerý materiál a otevřel Rayovi hrudník. Ukázalo se množství mechanismů ve velice neutěšeném stavu. Rychle vyhledal hlavní obvod.

"Nejdřív musíš vypnout generátor," zašeptal Ray. "Pamatuj, šest hodin, ani o chvilku déle!"

Mark se zhluboka nadechl a rázně vypnul generátor.

Speciální mikroskop měl připevněný k hlavě. Kleštičkami přestípl drátky a vytáhl desku. Na její místo dal novou a začal pájet. Pracoval tak tři hodiny, nevnímal ztuhlé svaly, nevnímal bolest zad a šije.

Nakonec na hranici sil zvedl hlavu a zjistil, že je teprve ve třetině. Zaplavila ho beznaděj. Nikdy to nestihne včas! Paměťové krystaly se vymažou a ztratí se všechny jejich společné vzpomínky. Ray pak bude jeden z tisíce stejných androidů!

Vztekle se znovu vrhl do práce. Připadal si už jako robot. Všechny svaly ho bolely. Zatnul zuby, až zaskřípaly, a pokračoval. S překvapením pak zjistil, že spájel poslední spoj.

Ale už je určitě pozdě! Ne! Nástěnné hodiny ukazovaly pět hodin padesát devět minut! Třesoucím se ukazováčkem zapnul generátor. Potom vyčerpán klesl k zemi. Hlavou mu bleskla poslední myšlenka.

Tentokrát jsem skončil. Ta zelená vlna zvítězila!

Zavřel oči a říkal si, jak dlouho potrvá, než zemře. Uplynul nějaký čas. Hodně času? Málo? Nevěděl.

Závrať byla ta tam. Světlo svítilo dál.

Chtěl se zvednout a kupodivu se mu to podařilo bez obtíží, i když ho bolelo celé tělo. Android dál ležel na stole s otevřeným hrudníkem.

"Rayi!"

Vteřinu se nic nedělo, už si myslel, že to nevyšlo, ale pak android naprosto normálním hlasem odpověděl:

"Jenom jsem testoval tvor práci. Trošku humpolácké, ale jinak to ujde."

"To jsem rád."

"Já taky. Zatím se ještě nemůžu hýbat, ale pak se doopravím sám." Vtom se android polekaně zeptal: "A co ti řekl počítač?"

"Na to jsem ještě neměl čas."

"To snad ne!" zařval Ray. "Ty ses zbláznil! Okamžitě mazej na mediblok!"

"Patrně je ti už mnohem líp, když si tak vyskakuješ," poznamenal Mark. Usmál se, ale hned se zašklebil bolestí, zapomněl na rozbitý ret. "Dobře, poslechnu tě. Připadám si svěží asi jako kádéčko, který někdo zapomněl ve skladu od založení Unie."

23

Když Mark otevřel oči, jasně nad sebou rozeznával Rayův obličej. Posadil se a vzal si od Raye skleničku. Ten vláčel za sebou levou nohu a levou paži nemohl ani hnout.

Mark se protáhl. Cítil se odpočatý a ve skvělé formě.

"Pokračuji v opravách," vysvětloval Ray, "ale přerušil jsem je, abych byl při tvém procitnutí."

Mark ukázal na tiskárnu a na dlouhý pruh výjezdu na zemi. "Zdá se, že počítač pracoval, až se z něj kouřilo."

"To si piš. Byl jsi tady čtyřicet hodin. Řekl bych, že je to naprostý rekord."

"A jak to dopadlo?" zeptal se Mark nejistě. "Je mi osmdesát? Devadesát?"

"Zvláštní. Moc zvláštní,"

"Tak mluv jasně!" ztrácel Mark trpělivost. "Nic mi nezatajuj, stejně se to dozvím!"

"Tak dobře. Podle všech analýz jsi na této misi zestárl o pět let, plus minus tři měsíce."

"A ty?"

"Mechanismus mi zestárl o dobrých padesát let."

"To je divné... Nelžeš mi?"

"Můžeš si to ověřit, jestli chceš," odvětil Ray dotčeně. "Podívej se do zrcadla. Vypadáš pořád stejně." Mark se mechanicky podíval do zrcadla a spatřil starou známou tvář.

"Jak je to možné?" podivil se, ale nečekal na odpověď a pokračoval: "Byl jsem vlastně pár kroků za tebou. Takže jsi patrně dostal celou dávku, kdežto mě to jen lízlo."

"To je nejpravděpodobnější vysvětlení," souhlasil Ray. "Ledaže..." Zarazil se.

"Ledaže?"

"Měl jsi intimní styk s prezidentkou Maraly," pokračoval android váhavě. "Ona roztomilá osoba ti prozradila svůj věk."

Mark se při vzpomínce na Toru usmál: "Přiznala, že je jí asi dvě stě. Ale u nich se lidé dožívají běžně pěti set let."

"Ale zpočátku byli na tom stejně jako lidé. Znalosti biologie jim umožnily podstatně zvýšit lidský věk. Tenkrát jsi Toře říkal, aby se o této možnosti na Zemi nezmiňovala. Báł ses, že by to mohlo vést ke katastrofě. Ona sice souhlasila, ale vyhradila si pár výjimek. Vzpomínáš?"

"Takže ty si myslíš, že mi nějak prodloužila věk?"

"Je to jen domněnka. Já se radši držím jistoty. Jsi ve formě a máme před sebou ještě řadu let."

Přerušilo je pronikavé zvonění.

"Musíš do kabiny. Tohle bude naléhavá zpráva!"

Mark vběhl do velitelské kabiny. Na obrazovce se zrovna ukázal generál Khov:

"Rád vás vidím, kapitáne. Admirál mi předal vaše hlášení a vámi opravený Ray mi poslal kompletní záznam vaší mise. Byl z toho pěkný skandál. Ukázalo se, že Cartney je navzdory všemu čestný muž. Když se dozvěděl, že Důlní chtěla zneužít jeho osobního problému, rozběšnil se. Prohlásil, že jejich rozpočet seškrtná, až se budou divit. Nechtěl bych být na jejich místě."

"Jak přijal synovcovu smrt?"

"Důstojně. Chtěl mít především jistotu. Útěchou mu byl váš zásah proti mozku. Ale než budeme pokračovat, rád bych si objasnil ještě jeden malý detail. Proč jste se tahal celý den se zničeným androidem a riskoval vlastní život?"

Mark rychle uvažoval. Nechtělo se mu prozradit, jaká pouta ho vážou k Rayovi. "Pouze jsem poslouchal vaše rozkazy."

"Co tím chcete říct?" zamračil se Khov.

"Sám jste vydal rozkaz, že všichni agenti musí snížit spotřebu materiálu na minimum: Android této třídy přece stojí hotové jmění!"

Mark poprvé v životě viděl, jaké to je, když se generál usměje.

"Chlapče, chlapče! Bud' jste velice inteligentní, nebo máte neuvěřitelnou kliku. Přesně takhle jsem odpověděl Cartneymu, ale chci, aby se vaše odpověď zaprotokolovala. Vracím se z porady ti prezidenta, kde jsem jim pustil váš záznam. Když ten starý krokodýl Cartney viděl, jak, se vláčíte s androidem, zvlhly mu oči. Pouze jeden člen komise pro nevměšování měl výhrady, že jste zničil mozek a pirátskou loď, aniž jste si k tomu vyžádal předběžný souhlas."

Mark chtěl něco namítnout, ale Khov mávl rukou, aby mlčel.

"Senátor Cartney se vás zastal tak vehementně, že onen nešťastník nevěděl, kam se schovat. Už dlouho jsem neprožil tak příjemné odpoledne. Navíc vás vysoce vyzdvihl admirál Neuman. Toho Gorka hledali už měsíce a stejně ho čekala dezintegrační komora. Ušetřil jste peníze daňovým poplatníkům. Admirál zahájí vyšetřování Důlní. Jejich budoucnost není zrovna růžová. Komisi byla ale divná jedna věc. Jak jste unikl těm dravcům? Nahrávky byly velice nekvalitní."

"Řekněme, že nemám rád vůni šarlatových květin!" zažertoval Ray.

Generál pokýval hlavou a Mark pokračoval: "Je mi nesmírně líto, že jsem vás připravil o sekretářku. Asi si budete muset najít novou."

"Už se stalo," pravil generál suše. "Využil jsem toho k pořádné čistce. Letěl operátor, který si dovolil cenzurovat mé relace, dva agenti, kteří měli takový ošklivý zvyk, že informovali o svých objevech Důlní, a tak dál. Vraťme se ale k vašemu problému. Už jsem viděl lékařskou zprávu. Co si o tom myslíte vy?"

"Ta vlna mě patrně zasáhla jen málo. Zestárl jsem jen o pět let. Ale nemyslím si, že mi Služba těch pět let doplatí."

"S tím rozhodně nepočítejte," odpověděl generál. "Účetní počítač by to nikdy nepřipustil. Ale odměníme vás jinak. Senátor Cartney by vám chtěl navíc osobně poděkovat. Je velice vlivný a mohl by nám být užitečný... Tedy vám užitečný. Slíbil jsem mu, že ho navštívíte hned po návratu z dovolené."

Mark se na něj překvapeně podíval.

"Přerušil jsem vám před misí dovolenou a zasloužíte si náhradu. A protože vám zbývá ještě šest neděl, říkal jsem si, že před návratem na Zemi byste si mohl odskočit na Maralu. Rozkošná paní prezidentka se už vrátila domů a asi by se slušelo, abyste se jí osobně omluvil za tak náhlý odlet. Můžete jí vyprávět o svém dobrodružství. Ta vlna, po které se stárne, by ji mohla zajímat."

Mark se nadechl, chtěl se ještě na něco zeptat, ale generál ho už nepustil ke slovu. "Po návratu se mi hlase!" A spojení se přerušilo.

"Jak vidíš," poznamenal Ray, "i jeho napadla moje hypotéza."

Mark chvíli civěl do prázdné obrazovky a potom se rozchechtal.

"No a co? Ono je jedno, jestli jeden žije sto nebo tři sta let, hlavní je plný život. A ty se honem dooprav. Já se postarám o řízení. Mám rande s nádhernou ženskou a nechci ji nechat čekat. To je teď to hlavní!"